

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 716

DE DIAMANT-CLAIM

20 CENT



Voorzichtigheidshalve had hij de kolf van zijn browning gegrepen, klaar om te schieten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDA
Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De Diamant-Claim

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Op de grenzen der samenleving.

Tegen het vallen van de duisternis trok een drietal ruiters langzaam in zuidelijke richting over de geweldige vlakte die zich uitstrekt ten westen van Johannesburg, en op een dertigtal mijlen van die stad verwijderd.

Aan den langzamen gang van de paarden was het te zien dat de dieren vermoeid waren, en de drie ruiters zagen er ook uit als mannen die geruimen tijd in de wildernis hebben vertoefd, zonder in de gelegenheid te zijn geweest, veel zorg te besteden aan hun toilet, of van kleederen te verwisselen.

Alle drie waren diep bruin gebrand door de zengende, Afrikaansche zon, en hunne eertijds witte hemden waren herhaaldelijk gelapt door handen, die het hanteeren van de naald niet gewend waren.

Die drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Herderson. Een reeks van spannende avonturen had hen op die plek gebracht,

en na eenige weken te hebben gejaagd in de binnenlanden, na heel wat gevaren te hebben doorstaan, na ontmoetingen te hebben gehad met bandieten van allerlei soort, na hun een aantal diamanten te hebben afhandig gemaakt, bevonden zij zich nu weder op den terugtocht, met het voornemen echter, niet te vertrekken, dan nadat zij kennis hadden gemaakt met de allernieuwste nederzetting van diamantdelvers.

De groote run, de geweldige wedloop naar de nog onontgonnen diamantvelden had juist eenige weken tevoren plaatsgevonden.

Vijfentwintig duizend menschen, blanken en zwarten, ouden en jongen, mannen en vrouwen, waren op een snikheeten dag, met moeite in bedwang gehouden door de politie, aan den start verschenen voor dien monsterachtigen wedloop, met hun claimpaaltjes onder hun arm geklemd, een wedren, waarvan de uitslag geen andere kon zijn, dan dat een paar duizend lie-

den in staat werden gesteld hun claim af te palen van dertig bij dertig voet, terwijl alle anderen, die te laat aan het doel waren aangekomen, met ledige handen terug moesten keeren.

Een van de afschuwelijkste gebruiken die Afrika kent was in dien wedloop tot uiting gekomen.

Het was gelukkig de laatste geweest, en sindsdien worden de gronden, waar diamant in den bodem is gevonden, bij loting verdeeld onder de gegadigden.

Men kan zich nauwelijks voorstellen, wat het beteekent, wanneer voor het eerst het bericht wereldkundig is gemaakt, dat ergens in den Afrikaanschen bodem opnieuw glinsterende steentjes zijn gevonden.

Van heinde en verre, en niet alleen uit Afrika komen de ongelukkigen opdagen, die hopen, binnen een enkele dag rijk te zullen worden.

Niet alleen het uitvaagsel der maatschappij, gewetenlooze schavuiten, dieven en moordenaars, maar ook lieden van beteren stand komen toestroomen, ja zelfs vrouwen en kinderen namen vroeger menigmaal deel aan die afschuwelijke wedloopen, en meestal werden zij aanstonds onder de voet geloopt door de sterkeren.

Dan brak er een leven aan van de vreeselijkste ontbering in die somtijds waterarme streken, waar echte woekears rondreden met hun watervaten, waarvan zij den inhoud tegen ongehoorde prijzen verkochten, en dat ook konden doen, omdat het water nu eenmaal onmisbaar is bij het wasschen van den diamanthoudenden grond.

Als bij tooverslag, als in een sprookje uit den 1001-Nacht, rijzen dan de dorpen uit den grond, aanvankelijk bestaande uit armzalige hutten, opgebouwd uit planken, latten, boombast, takken en gras — en menigmaal zijn het niet anders dan gaten in den grond, met wat twijgen overdekt.

Natuurlijk vormen de kroegen al dadelijk het hoofdbestanddeel — en daar de bevolking van zulk een dorp meestal niet zachtaardig is, kan het geen verwondering wekken dat alleen sterke kerels, die spoedig klaar staan met vuist of revolver in staat zijn, zulk een drankhuis te beheeren, en geld te laten afwerpen. Kan men om de tien hutten een kroeg vinden — scholen ontbreken ten eenenmale en de kinderen der diamantdelvers groeien voor galg en rad op. Iedereen die een diamant vindt van eenigen omvang, moet aanstonds beducht zijn voor zijn leven, en nergens vindt men op zulk een uitgebreide schaal omkooprij, bedrog, verraad, en onderdrukking van de meest elementaire, mensche-lijke gevoelens.

Het was nu naar zulk een plek, nog niet lang geleden in exploitatie genomen, dat Raffles en zijn beide metgezellen zich begaven, alvorens zij weder Johannesburg zouden opzoeken, waar zij ruim twee maanden geleden dingen hadden beleefd, die lang in het geheugen zijn gebleven van de bevolking dezer groote stad, en die men uitvoerig omschreven kan vinden in de politie-archieven, onder het hoofd: „De Zaak Laroche”.

De paarden hadden hun al dien tijd trouw gediend, maar de dieren begonnen nu vermoed te geraken en het zou noodzakelijk zijn, hun een langdurige rust te verschaffen, alvorens naar de hoofdstad terug te rijden.

De zon was juist achter de kim verdwenen, toen Brand, die vooruit reed en zoeven den top van een lagen heuvel had bereikt zijn paard inhield, over de vlakke tuurde en toen luid tot Raffles riep, die op een vijftigtal meters achter hem reed:

— Ik geloof dat hier het kamp al is, Edward! Zullen we er binnen trekken?

— Nu, dat weet ik nog zoo niet! antwoordde Raffles, na eenige oogenblikken te hebben nagedacht. Ik weet niet of vreemdelingen daar op het oogenblik heel hartelijk zullen worden ontvangen. Het is immers niet de nieuwe stad zelf, waarvan wij daar de hutten zien?

— Neen, „Diamantvlj” moet verder zijn, dunkt mij! Dat is trouwens een stad van bijna vijftigduizend inwoners! Hoe is het mogelijk, dat zoiets als het ware van den eenen dag op den anderen uit den bodem kan worden gestampt?

— Het is heel verklaarbaar, Brand! antwoordde Raffles schouderophalend. In alle bladen heb je kunnen lezen dat niet minder dan 25.000 aan den laatsten grooten wedloop van omstreeks een maand geleden hebben deelgenomen. Het is waar, dat slechts ongeveer een vierde deel daarvan, claims heeft kunnen krijgen — maar nu moet je niet denken dat de rest maar aanstonds weer naar haar eigen haardsteden zijn teruggekeerd! De teleurgestelden zijn, op weinige honderden na, die hun geluk elders gingen beproeven, allen op die plek blijven hangen, en hebben zich in de onmiddellijke nabijheid van de diamantvelden gevestigd, in de hoop, dat er toch nog wel wat kruimels zouden afvallen van die rijk gedekte tafel. Er moet gewasschen worden, gekookt, allerlei dingen verkocht, zooals levensmiddelen, spaden, diamantwannen, nog ander gereedschap, dat onmisbaar is, kaarsen — wat weet ik al niet! Dan zijn er timmerlieden die wel altijd wat te doen hebben, hoefsmiden, touwslagers en anderen.

Voeg daarbij de spelhuishouders, de kroegbazen, de muzikanten, en alles wat er om en

bij zulk een stad van diamantdelvers leeft, en dan kom je op een geweldig totaal. Natuurlijk hebben vele delvers ook hun vrouwen en kinderen meegenomen, of wel hun ouders, of andere vrienden.

— Maar dat het zoo snel gaat!

— Zou het niet? De dagen zijn hier heet, maar de nachten kunnen zeer koud zijn, in deze streek, en het is dus noodzakelijk dat die lieden zoo snel mogelijk een onderdak vinden. Zoo'n woning wordt uit allerlei materialen opgetrokken, maar de hoofdzaak is dat het gauw geschiedt en in een wip staan er dan ook een paar duizend hutten, hier tamelijk regelmatig, daar weer zooals het geluk het wil, en om die kern verrijzen er telkens meer. Men is er nu eenmaal — en men blijft er. De hutten die we daarginds in de verte zien vormen misschien een soort van voorstad, maar hoe het dan ook zij, wij moeten voorzichtigheid betrachten. Het is voor ons in deze buurt nog altijd wat onveilig, bedenkt dat! Het zal hier nog wel krioelen van leden van het Genootschap van den Gouden Schorpioen, en dat vergeet niet zoo spoedig als men het tart en durft weerstaan.

— Waar zou dat genootschap toch wel zijn zetel hebben, denk je?

— Ik vermoed in Kaapstad, maar er zijn zeer belangrijke filialen in steden als Pretoria, Kimberley, en vooral Johannesburg. In die laatste stad en in Kaapstad zullen wij zeker nog wel komen — en — wie weet waar dat toe leidt.

Brand tuurde nog een oogenblik in de verte, over de vlakke, die langzaam werd toegedekt door den paarsen sluier van een schemering in de tropen, en hernam toen:

— Ik wilde wel dat wij in ieder geval de diamanten, die we aan de bende ontnomen hebben, en ook het goud, veilig ergens hadden opbergen.

— Ik weet wel dat zij ons in onze bewegingen belemmeren, Brand, maar wij moeten ze nu toch maar behouden totdat ik in staat zal zijn, den schat met behulp van de vliegmaschine, die zich niet ver van Johannesburg veilig bevindt in de schuur van een braven boer, naar een van mijn schatkamereilanden over te brengen. Wij zullen voorzichtig zijn — en dat is alles. Maar ik moet bepaald daar nog eens een kijkje gaan nemen, want niemand kan zeggen was ons dat oplevert. Dat wij herkend zullen worden is niet erg waarschijnlijk, want de boeven met wie wij te doen kregen, zijn òf in den strijd gesneuveld, òf zij hebben hun heil in noordelijke richting gezocht. Wij zelven zijn door de zon zoo veranderd, wij hebben in die weinige weken, zulke dichte baarden gekregen,

dat het niet zoo gemakkelijk zal zijn ons te herkennen, zelfs voor degenen die hier met ons te doen heeft gehad. Wij zullen die nederzetting nog wat naderen, hetgeen we ongestraft kunnen doen, nu de duisternis gaat vallen, en op een veiligen afstand zullen wij ons kamp opslaan. Morgen trekken wij dan verder, en naar de eigenlijke nederzetting, waaraan zij den naam van Diamantvlij hebben gegeven.

Het drietal daalde den lagen heuvel nu aan de zuidzijde weder af, en nog een twintig minuten stapten de paarden langzaam voort, totdat Raffles besloot, halt te houden aan den zoom van een klein bosch.

— Is er hier geen water in de buurt? vroeg Brand, uit den zadel stijgend en zijn stijf geworden beenen wrijvend.

— Ik vrees van niet, mijn jongen! antwoordde Raffles Het water is in deze buurt schaarsch, maar ik geloof dat men bezig is, door kaffers een klein kanaal te laten graven, dat wel tien kilometers lang moet worden en dat bestemd is, om Diamantvlij van drinkwater te voorzien, en ook van het noodige water, om daarin de aarde te kunen wasschen. Wij hebben alle drie onze veldflesschen vol — en dat is geloof ik alles.

De paarden werden nu ontzadeld, en de vermoeide dieren, van hun last bevrijd, liepen langzaam grazend rond en vlijden zich vervolgens dicht bijeen op den grond uit. De ervaren jagers wisten echter wel dat de dieren spoedig uit zichzelf zouden opstaan, zoodra de uitdamping van den bodem begon, uit vrees voor de schadelijke gevolgen, als zij op dien vochtigen grond bleven liggen.

Van de plek waar zij zich hier bevonden was van de nederzetting der gouddelvers niets te zien, ofschoon zij er zich thans tamelijk dichtbij moesten bevinden.

Dat was niet zoo verwonderlijk, omdat een reeks van grillig gevormde heuvelen zich verhief tusschen den zoom van het bosch en de hutten der delvers.

Dit was echter ook een voordeel, daar ook zij nu onmogelijk gezien konden worden, en zij waren nu eenmaal in een toestand, waarin het heel wat beter was, onopgemerkt te blijven, dan zich aan der volke te vertoonen.

Eerst moest Raffles weten met wie hij te doen kreeg, daarna pas kon hij het wagen, kennis te maken met die ruwe kerels, die den geheelen dag, van vroeg tot laat, bezig waren met het afgraven van een claim, tot op den grondlaag, en het spoelen van die laag in de wannen, totdat het water alle onzuiverheden had meegenomen en zij tusschen het grint konden zoeken naar de glinsterende steentjes.

Een kampvuur durfde Raffles echter niet te ontsteken, uit vrees dat het hun mocht verdragen.

Vrees voor wilde dieren behoefde men hier echter niet te koesteren. Hoogstens zouden misschien een paar jakhalzen verschijnen, die zich echer gemakkelijk door stokslagen zouden laten verwijderen, wanneer zij niet in groote troepen tegelijk komen opdagen.

Zij moesten zich dus voor hun avondmaal vergenoegen met wat in de zon gedroogd vleesch, een scheepsbeschuit, en een teug palmwijn.

En voor zij zich ter ruste begaven, wilden Raffles en Brand zich eens gaan overtuigen, of zij zich thans dicht bij de nederzetting bevonden.

Dat moest intusschen wel zoo zijn, want nu en dan voerde de steeds krachtiger wordende nachtwind, die in de richting van hun kleine kamp blies, rauwe kreten tot hen, flarden van harmonicaspel, van gezang en van dronkenmansgelach.

Het scheen dus wel dat er daarginder nog volop feest werd gevierd, en misschien waren er dien dag wel diamanten gevonden!

Het was nog niet volkomen duister toen de beide vrienden zich op weg begaven, na Henderson op het hart te hebben gedrukt, zich vooral niet van de plek te verwijderen en goed op te letten. Hij zou anderhalf uur wachten, en dan zou hij met geregelde tusschenpoozen zijn zaklantaarn aan- en uitknippen teneinde de terugkeerende mannen tot baken te strekken.

Raffles en Brand, hunne geweren achterlatend, verlieten den zoom van het bosch en begonnen de langzaam glooiende helling van de heuvels voor hen te beklauteren.

Binnen twintig minuten waren zij boven, en nauwelijks hadden zij een blik geslagen naar de andere zijde van den heuvelreeks of zij ontwoorden het kamp op nauwelijks tweehonderd meters afstand.

Die naam is eigenlijk niet volkomen juist, want het was wel degelijk een klein stadje, opgebouwd uit meerendeels houten huizen, maar waaronder er echter ook nog waren die waren samengesteld uit ledige petroleumblikken.

De hutten waren hier vrij regelmatig neergezet en vormden hoofdstraten met kleine zijwegen. De verlichting was uiteraard erbarmelijk, daar de regeering er geen seconde aan gedacht had, hier electrisch licht aan te brengen.

Het zou hier gaan als met zoovele andere Afrikaansche gemeenten, die als het ware des nachts ontstonden, en op een goeden dag door alle inwoners verlaten werden met pak en zak, zoodra het onomstootelijk vaststond, dat het naburige diamantveld tot op het kleinste steentje was uitgezocht.

Het ruwe gezang klonk nu veel duidelijker, en er drong een gele straal licht, waarschijnlijk van een petroleumlamp afkomstig, door een van de vensters van hetgeen blijkbaar het grootste drankhuis van de plaats was.

Voor het overige brandden er hier en daar ouderwetsche olielampen op geteerde palen, die aldus behandeld waren, om ze tegen de vernielzucht der mieren te beschermen, en voor het overige moest iedereen maar zorgen, dat hij zijn hals niet brak in de kuilen in den weg, en zijn huis wist terug te vinden.

Er trokken nu en dan kleine groepjes heen en weer zwaaiende mannen door een der straten, die blijkbaar uit het verlichte drankhuis kwamen.

Tot tweemaal toe klonk er, als een felle zweeps slag een revolverschot. Telkens werd dat gevolgd door een schreeuw van woede en pijn, maar voor de rest gebeurde er niets meer en alles bleef betrekkelijk rustig.

En Raffles zag aanstonds wel in dat hij zonder veel gevaar in dat diamantdelversdorp zou kunnen afdalen, daar het veel te donker was om iemand goed te kunnen onderscheiden.

— We zullen eens gaan zien hoe de zaken daar staan, mijn waarde, zeide hij zacht en een oogenblik daarna daalden de beide mannen langs de andere helling omlaag, en konden zich vijf minuten later als bewoners van Waterkraal beschouwen, welke naam zeer waarschijnlijk bij wijze van ironie gegeven was aan een plaatsje, dat als kenmerkende eigenschap juist een volkomen gemis aan dat kostelijk nat kon aanwijzen.

HOOFDSTUK II.

Het complot.

Een loop van nauwelijks tien minuten bracht hen in de onmiddellijke nabijheid van het tamelijk groote, houten gebouw, waaruit zij zoeven het licht naar buiten hadden zien stralen.

Raffles wees glimlachend naar de grondvesten van dat huis, en Brand herkende bij het licht van een olielantaarn een van die gemakkelijk verplaatsbare, groote loods en keten, zooals zij in bijna alle beschaafde landen gebruikt worden bij den aanleg van trams of omvangrijke werkzaamheden tot verbetering van wegen.

De eigenaar had de loods zeker voor een appel en een ei kunnen koopen en ze aanstonds ingericht tot drankhuis.

En het moest een goed zaakje zijn, want het ging daarbinnen luidruchtig genoeg toe. De beide mannen hoorden schreeuwen, lachen en praten en toen zij aan de voorzijde eens langs liepen zagen zij door de wijdgeopende vensters in een vrij groote zaal, wel een zestigtal delvers bijeen, die hier waarschijnlijk verpoozing kwamen zoeken voor de inspanning van dien dag.

Een paar opzichtig gekleede vrouwen liepen ook heen en weer tusschen het groote buffet vol glinsterende karaffen en glazen, en de eenvoudige tafeltjes die langs de wanden waren gezet.

Met behulp van dunne houten schotten scheen de zaal in drie kleinere vertrekjes te zijn verdeeld, behalve nog de groote gelagkamer, waar het zoo luidruchtig toeging.

Het waren meerendeels ruwe, stevige kerels, die daar hun glas brandewijn of hun kroes bier kwamen drinken, en alleen ophielden met praten om te luisteren naar een afschuwelijk valsche muziekautoomaat, een van die ouderwetsche dingen, die met groote, ronde schijven van plaatblik werken, voorzien van openingen van ongelijke grootte.

Het gebouw was vrij groot, en vroeger was de loods waarschijnlijk een of andere groote directieket geweest, of misschien wel een schaftlokaal. De ramen waren tamelijk groot, en de gelagkamer was helder verlicht met vijf of zes acetyleenlampen, die aan de zoldering waren opgehangen, beschut door blikken kappen.

Achter de toonbank, duidelijk zichtbaar, stond een groote kerel, kaalhoofdig reeds, ofschoon hij

niet ouder dan dertig jaar kon zijn, en met een gemeene tronie, die onophoudelijk bezig was met inschenken van kleine glazen, daarbij geholpen door een vrouw die er uitzag als een Iersche, en die naderhand zijn wettige echtgenoot bleek te zijn.

Raffles en Brand zagen geen enkel bekend gezicht. Het was duidelijk dat dit allen ingezetenen waren die zich wat kwamen verzetten.

Dichtbij het buffet was een groote tafel geplaatst, waaraan de spelers hadden plaatsgenomen, want daaraan ontbreekt het in zulke delversdorpen natuurlijk nooit, evenmin als in de nederzettingen der goudzoekers.

Het spel scheen hoofdzakelijk te worden gespeeld met kaarten en de spelers betaalden elkander met wat er uit zag als boort, dat wil zeggen diamantafval, slijpsel, dat bij het afwerken der diamanten gebruikt wordt op de slijpschijven, en dat zij in kleine, lederen zakjes bij zich droegen. Het werd gewogen op een klein weegschaaltje, dat het eigendom van den waard scheen te zijn.

Maar ook betaalden er sommigen met stofgoudgeld, terwijl Brand en Raffles die waren blijven staan, ook een paar malen een schuldbekentenis meenden te zien schrijven, met kleine stompjes potlood op vuile vodjes papier.

Er waren maar zeer weinig delvers, die niet gewapend waren met een revolver, ofschoon het dragen van wapens eigenlijk verboden was.

Enkelen hadden ook een breed mes in een scheede op de heup hangen.

Toen zij dit alles goed in zich hadden opgenomen, gingen de twee mannen binnen, onversaagd, maar er werd minder aandacht aan hen geschonken, dan zij aanvankelijk hadden gevreesd.

Het scheen wel vaker voor te komen dat er hier vreemdelingen kwamen, en zij konden onmogelijk de achterdocht wekken door hun gesoigneerd uiterlijk — want doordat zij hun baarden hadden laten groeien, verschilden zij uiterlijk niet eens zoo heel veel met de andere bezoekers, met hun herhaaldelijk gelapte kleeven, hun lange haren, en hun verslatten schoei.

Zij dreten naar den toonbank toe, en namen voor alle veiligheid een glas bier, daar zij den brandewijn niet erg vertrouwden.

De waard nam hen eens goed op, terwijl hij hen den bestelden drank toeschoof in blikken kroezen, en vroeg, het geld opstrijkend dat zij dadelijk moesten betalen:

— Vreemdelingen in de streek mannen?

— Ja, wij zijn hier nog nooit geweest, antwoordde Raffles aanstonds.

— Komen jullie voor de steentjes?

— Misschien!

— Dan ben je te laat, want alles is weg! Wist je dat niet?

— Er valt misschien van anderen wel wat over te nemen! antwoordde Raffles schouderophalen. Er zijn er genoeg, die er hun buik vol van hebben en niets liever zouden willen, dan hun claim overdoen. Er wordt niets gevonden!

— Daarin vergis je je toch, maat! hernam de waard met een grijnslach. Er wordt wel degelijk hier en daar wat gevonden in den grond! Dat zou je bijvoorbeeld kunnen vragen aan Dave Macload, en aan Ted Climber, aan Joe Potter! Die zijn goed af — zoo lang als het duurt!

— Hoezoo, zoo lang als het duurt? Ze zullen toch wel hun eigen claim hebben?

— Dat is het 'm juistement! hernam de waard grinnikend. Je hebt zeker nooit van hen gehoord? Dat is me een stel hoor! Laat die maar loopen. En geloopt hebben ze ook, dat kan ik je zeggen, bij den wedstrijd van een maand geleden! Je moet hier wel vreemd zijn, als je niet van de grap hebt gehoord!

— Wat is het dan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het is een beste mop, luister maar! Die drie — dat waren om zoo te zeggen hardloopers, weet je, beroepsvoetballers, ik geloof uit Nieuw Zeeland — daar weet ik het fijne niet van. Maar dit is zeker, dat ze voor geld aan sport deden en zoo vlug waren als hazen! Nu zullen jullie ook wel weten dat er zich dadelijk syndicaten hebben gevormd, zoodra er hier steentjes in den grond werden gevonden, en sommigen daarvan maakten letterlijk jacht op de hardloopers, om die in dienst te nemen, zoodat die goochemerts met hun lange beenen het eerst op de goede plekjes zaten, en voor die syndicaten de claims konden afpalen! Begrijp je het nu?

— Nog geen sikkepit! antwoordde Brand en hij meende het. Waar wil je heen?

— Zeg, jij bent zoo hard als een bikkel in je kop! zei de waard verontwaardigd, moet ik je dat nu nog uitleggen. Macload, Climber en Potter namen aan, om voor zoo en zooveel geld, ik geloof 20 dollar de man, dat zaakje op te knappen. Ze kwamen op een prachtige plek, ze lieten alle anderen achter zich, ze sloegen

hun claimpaaltjes in den grond, en toen ze er eenmaal zaten, wilden ze er niet meer uit! Ha, ha, is ie goed of niet? Het syndicaat kan er naar fluiten en doet nu al twee weken lang moeite om het stel daar weg te krijgen, maar zij vertikken het!

— Maar dat begrijp ik niet, zeide nu Raffles, die aandachtig had toegelisterd. Den volgende dag kwamen de ambtenaren van de regeering, die het nogal hooge claimbedrag kwamen opvorderen!

— Welja, dat klopt als een bus! Zij vorderden, en die drie grapjassen betaalden ook behoorlijk de claim!

— Maar die stond dan toch niet op hun naam?

— Wis en waarachtig wel! Wie het eerste op de plek kwam, die sloeg zijn paaltjes in den grond, en den volgende dag behoefde hij niets anders te doen dan zijn naam op te geven! Natuurlijk hadden zij den naam moeten noemen van het syndicaat, maar het is juist de mop dat zij hun eigen naam lieten registreeren!

— Komt zoiets meer voor? vroeg Brand.

— Niet zoo heel vaak! Het is een gewaagde onderneming! Die syndicaten doen dat natuurlijk ook niet voor de grap, dat vat je wel, en meestal nemen ze zekerheid. Zoo geven ze hun mannetjes bijvoorbeeld paaltjes mee, met hun eigen firmanaam er in gebrand, boven het cijfer dat de regeering er op heeft laten stempelen. Maar weet je wat die leuke broeken gedaan hadden? Van te voren precies zulke paaltjes gemaakt, met hun eigen naam erin — en daar had je het gaande!

— Dan zal het syndicaat zich er ook wel in moeten schikken, meende Raffles, voorzichtig van zijn bier nippend — dat hij nog niet had geproefd.

— Dan ken je ze niet! Het zijn daar ook geen lieve jongens in Johannesburg, reken daar maar op, maat! Als er niets gevonden was — misschien hadden ze dan de zaak blauw blauw gelaten, maar die dekselsche schobbers schijnen de steenen juist bij mudjes uit het grint op te vissen! Oho, het is zoo'n aardig vak! De een krijgt niets, en de ander gaat met de 100.000 strijken! Soms heb je het wel met twee vlak naast elkaar gelegen claims — in de eene vindt je dag in dag uit een paar piekfijne steentjes, en in de andere blijft het hommeles, al graaf je tot je de kanarietjespisp krijgt. En je kunt het natuurlijk nooit vooruit zeggen, want al die claims lijken op elkaar, en alleen ligt de andere eens wat beter vanwege de helling van den grond, en zoo meer — maar dat is ook al moeilijk van te voren te zeggen. Het is puur boffen maat, dat kun je van mij op een briefje krij-

gen! Wat kijk je vies naar dat bier? Het smaakt je toch wel?

— Het is fijn! haastte Raffles zich te antwoorden, terwijl hij zijn kroes met het lauwe, bittere vocht naar binnen sloeg.

Zonder een nader verzoek af te wachten, schonk de waard den kroes weer vol, en vervolgens, in zichzelf schuddend van het lachen.

— O, het zijn zulke gewikste bliksems! Het zijn jongens van het goede soort! Het syndicaat krijgt ze er niet weg, let op wat ik je smoes! Ze zitten er, en ze blijven er!

— Maar kunnen die heeren uit Johannesburg hen dan niet met de gewapende macht verdrijven?

— Daar schijnen ze nu over te denken, maar als ze naar Jim Holyman wilden luisteren, dan zou ik ze den raad geven, zulke grapjes niet uit te halen, met mannen als Dave en zijn jongens! En als je het mij vraagt, dan zijn ze in hun recht ook, wat drommel! Zij zijn slim geweest, het waren hun eigen paaltjes die ze den grond indreven!

— Maar er moet toch een overeenkomst zijn, zwart op wit? vroeg Brand verwonderd. Dat gaat toch zoo maar niet bij onderlinge afspraak?

— Van je stadhuistaal snap ik niet veel, maat, zei Jim, met zijn zware schouders trekend, maar ik geloof toch wel dat ik je begrijp. Natuurlijk hadden ze het op een briefje staan — en nu is juist de mop, dat dat stukje papier maar niet kan worden teruggevonden, ha ha! Ja, dat gaat soms gek met die dingen!

— Dat syndicaat had dat papier natuurlijk in een brandkast of zoo?

— Nogal glad! In een brandkast of in een gewone kast — maar de troep van Dave geeft veel om die dingetjes! Foetsie het papier — en nu zijn de heeren in Johannesburg zoo nijdig als spinnen, en ze kunnen er niet veel aan doen ook, want zoiets moet je natuurlijk kunnen bewijzen.

— En — kan dat niet? vroeg Brand nieuwsgierig.

De grofgebouwde waard keek den vrager een oogenblikje met half dichtgeknepen oogen aan, en antwoordde toen, de asch van zijn zware sigaar op den vloer tippend.

— Misschien kan het — misschien kan het niet! Zie je, bij de overeenkomst toen dat mondeling werd bepraat, hebben ze een paar getuigen in een aangrenzende kamer gezet. Die hebben dat natuurlijk gehoord. Veel verstand van de wet heb ik niet, maar nu schijnt het, dat dit al bijna even geldig is als een papiertje!

— En twee zulke getuigen raken natuurlijk niet zoek als een contract! zei Raffles effen.

Jim wendde met een ruk zijn dik hoofd in de

richting van Raffles, keek toen vol aandacht naar het puntje van zijn sigaar, met hoog opgetrokken wenkbrauwen, en zei toen, schijnbaar voor zichzelf:

— Dat zeg je daar net. Je slaat den spijker op den kop, maat — zulke getuigen — natuurlijk — die vallen maar niet zoo in een rioolrooster! Ja, het zijn me daar vierduitstukken!

Hij greep plotseling een glas achter zich, een van de drie of vier die hij bezat, en begon het met ongewonen ijver op te poetsen met een niet al te zindelijken vaatdoek.

En toen begon hij, alsof het een heel ander onderwerp betrof, op het glas ademend, en zonder de beide bezoekers aan te zien, schijnbaar onverschillig:

— Ze komen dezen kant uit!

— Wie, de heeren van het syndicaat?

— Misschien ook wel — maar ik bedoel nu de getuigen! Moedige jongens, dat is zeker. Waterkraal is nu eenmaal niet Johannesburg! Erg onveilig hier. Ze geven die kaffers geweren in handen — en je kunt je niet voorstellen, hoe onhandig die zwarten zijn. Soms schieten ze maar raak — en de kogel die voor een waterbok bestemd was, komt heel ergens anders terecht — ja, je beleeft me hier zoiets!

Het glas scheen schoon te zijn, want Jim gaf er nog een laatsten aai aan, en zette het toen achter zich neer, blijkbaar zeer voldaan.

Toen pas wendde hij zich om, keek beurteelings Raffles en Brand aan, door zij nu bijna geheel gesloten oogleden, en herhaalde nog eens bijwijze van slotsom:

— Afgerazend onveilig hier! Telkens hoor je van ongelukken! Trekken jullie door, of blijven jullie hier?

— Dat hangt er van af. Kun je ons huisvesten?

— Jij bent vast op school geweest! prees de waard hem. Alweer zoo'n deftig woord. Bedoel je daar soms mee of ik je hier onderdak kan geven? Je moet wijzer zijn! Zulke maligheden halen we hier nog niet uit. Je bedoelt zeker zoiets als een hotel? Welja — we zullen hier een Cecil neerzetten! Zevenhonderd kamers — stroomend water op alle verdiepingen — lift en wintertuin! Zoover zijn we hier nog niet. Maar als je hier wil overnachten, en je hebt niet zelf een tent meegebracht, dan kan je dat wel doen op mijn erf. Ik geef je wat stroo ook. Vijfentwintig centen de man, en per nacht. Maar een dienstmeisje met koffie of chocola krijg je natuurlijk niet bij je bedje!

Raffles had Brand even met den blik geraadpleegd, en zeide nu met een harden, kameraadschappelijken klap op den schouder van den waard:

— Daar zullen wij eens goed over denken, makker! Dat lijkt ons wel — voor later! Maar we hebben een goede tent bij ons en die denken we hier in de buurt op te zetten!

— Als je dan je spatje maar bij mij blijft drinken! verzocht Jim. Ik heb hier nog een paar concurrenten, dat vat je wel! Kerels van niks. Schooiers. Dieven. Ze versnijen de brandewijn dat het lijkt op... ik zal maar niet zeggen wat! En hun bier — dat kun je niet drinken.

— Wij komen bij jou Jim, maak je maar niet ongerust, en dan gaan we probeeren of er voor ons ook niet een lapje overschiet waar steentjes zitten! Houd je taai!

En met een wuifgebaar wendden de beide mannen zich af van de toonbank, liepen langzaam de gelagkamer weer door. Ruw gelach klonk hun allerwege in de ooren, nu en dan een brokstuk van een of ander variétédeuntje, in Johannesburg zeker al weer een half jaar oud, maar splinternieuw voor deze nederzetting, vloeken, en soms flarden van een twistgesprek, dat plotseling fel oplaaide, en eensklaps twee

mannen met bloed doorloopen oogen en verwongen trekken als dieren tegenover elkander plaatste, de revolver of het mes in den vuist.

En toen werd hun opmerkzaamheid getrokken door drie kerels, waarvan de oudste een jaar of vijftig kon zijn, de jongste niet ouder dan vijftientig maar allen baardig, krachtig gebouwd, gekleed in gelijksoortige broeken van hertsleder, hooge laarzen, beiden bestand tegen slangenbeten, dicht geweven hemden van wit linnen. en breedgerande, viltten hoeden.

En Raffles hoorde juist een kaartspeler naast hem met schorre dronkemansstem zeggen:

— Daar gaat Dave met zijn jongens! „Wat zien ze er piekfijn uit! Je kunt wel zien dat hun claim wat oplevert! En een knappen kerel dien het lapje uit hun handen krijgt!

Toen boog hij zich over den tafel en vervolgde op fluisterenden toon, zich tot een van zijn kameraden wendend, zoodat Raffles zich moest inspannen om hem te verstaan:

— Ze mogen wel oppassen, die lui in Johannesburg.

**De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.**

HOOFDSTUK III.

Een vrijdelde moordaanslag.

Raffles stootte Brand met den elleboog aan, die het eveneens gehoord had, en voerde hem mee naar buiten.

De duisternis was nu al bijna volkomen, en het viel moeilijk iets te onderscheiden bij het flauwe licht van de weinige lantarens.

Maar Raffles en Brand konden toch Dave en zijn mannen met rustigen stap zien voortloopen, blijkbaar volkomen op hun gemak.

— Zou het waar zijn, alles wat Jim, de waard vertelde? fluisterde Brand dichtbij het oor van Raffles.

— O, zulke dingen hebben hier weinig om het lijf! antwoordde Raffles kortaf. Nu die kerels diamanten in den grond hebben gevonden, zullen ze dat stukje nauwelijks tien meter in het vierkant, tot iederen prijs willen vasthouden, en — wat geldt dan een menschenleven voor zulke lieden? Die twee getuigen zijn lastig, zij zouden in staat zijn, alles voor hun te bederven, zij komen hierheen, waarschijnlijk om nog een laatste poging te doen, de drie schelmen in der minne te bewegen om heen te gaan, en als dat niet lukt zullen zij de politie in den arm nemen, en hen met geweld doen verwijderen, contract of geen contract! Het syndicaat staat natuurlijk op zijn rechten, en als die twee getuigen willen bezweren, dat zij de overeenkomst met Dave en zijn mannen hebben hooren sluiten, dan kon dat wel eens voldoende zijn, zooals Jim zoeven zei. Heel erg vast schijnt het syndicaat intusschen niet in zijn schoenen te staan anders zou het reeds vroeger tot een gewelddadige uitzetting zijn overgegaan. Misschien willen de getuigen het thans eens met schrikaanjagen beproeven. Wij zullen intusschen die kerels blijven volgen, want ik kan niet toestaan dat als het ware voor onze oogen twee mannen koelbloedig worden vermoord, die alleen maar op hun recht staan, en die hier niets vermoedend komen.

— Maar hoe kun je iets beletten? Wij kennen die getuigen immers volstrekt niet!

— O, ze zullen spoedig genoeg te onderscheiden zijn van de andere bewoners van Waterkraal! Bedenk dat Johannesburg een groote stad is, waar men vrijwel volgens de gangbare mode gekleed gaat. Wij zullen dus zeker geen lange baarden zien, geen smerige, gekleurde hemden en geen laarzen met dikke zolen —

maar weleer twee goedgeschoren heeren in een Fordje, of minstens een ossenwagen!

— Zouden zij vannacht nog komen?

— Wie kan dat weten? En komen zij, dan zllen zij waarschijnlijk toch van nacht niet meet praten met het waardige drietal, maar dat liever uitstellen tot de zon weder aan den hemel staat!

— Zouden wij hen kunnen waarschuwen?

— Dat moeten wij in ieder geval probeeren, Brand! Ik geloof dat wij thans echter wel naar Henderson kunnen teruggaan, want die zal zich er ongerust maken. Het is zoo goed als buitengesloten dat die heeren zich in het holste van den nacht hierheen zullen begeven. Een rit te paard van Johannesburg eischt nauwelijks drie of vier uren, en een bruikbare auto doet het nog in heel wat minder. Er is dus volstrekt geen reden, dat zij zich bij nacht in dezen streek zouden wagen, welker onveiligheid zij zelve het best zullen kennen.

— Maar moeten wij niet nagaan waar Dave en zijn mannen blijven?

— Mij dunkt dat wij ook hen morgen wel terug zullen kunnen vinden! De claims bevinden zich niet ver van de kraal, en liggen voor het meerendeel open en bloot zoodat men het geheel makkelijk gan overzien. En kom nu mede, want ook wij zijn vermoeid en hebben behoefte aan nachtrust. Morgen vroeg zullen wij weer op het appél zijn.

En zoo verlieten zij dan de kleine nederzetting weder, die als het ware een buitenwijk vormde van Diamantvlj, de eigenlijke kolonie, die reeds een bevolking van bijna 50.000 zielen telde, klommen weder over den heuvelrug, juist bijtijds om het lichtsein van Henderson op te merken, dat zij aanstonds beantwoordden met den zachten roep van den merel.

Een oogenblik later waren de drie mannen weder vereenigd, en nu werd snel de tent opgezet de paarden werden in vrijheid gelaten, de maaltijd werd toeberaid, ieder wikkelde zich in zijn deken, en het duurde niet lang of de regelmatige ademhaling der drie mannen bewees dat zij vast sliepen.

En de zon was den volgenden dag niet eens aan den hemel verschenen, of Raffles ontwaakte, wierp den deken van zich af, rekte zich uit, en liep, aanstonds klaar wakker, naar buiten

om een kort oogenblik te genieten van het schoonste wat er op aard te aanschouwen valt — een zonsopgang in de tropen.

Henderson en Brand werden op hun beurt wakker, en daar men zich niet kon overgeven aan de weelde van een bad, wegens volkomen gebrek aan water, zoo moesten ze wel dadelijk overgaan tot het ontbijt, dat zooals reeds vele weken, slechts bestond uit schepsbesluit en gedroogd vleesch. Gelukkig zorgde de natuur zelf voor een paar sappige vruchten bijwijze van dessert.

De tent werd afgebroken, de goed uitgeruste paarden werden opnieuw gezadeld, en toen zei Raffles, die eenigen tijd in nadenken verzonken voor zich had uitgekeken:

— Als die lieden vandaag moeten komen, dan kunnen wij hen, dunkt mij, gemakkelijk tegemoet trekken.

— Waartoe? vroeg Brand.

— Waartoe anders dan om hen te waarschuwen? Zij kunnen dan op hun hoede zijn en er voor zorgen, dat zij met Dave en zijn mannen alleen maar spreken op een plek waar iedereen hen kan zien en vooral op klaarlichten dag! Te paard, vrienden, en den weg naar Johannesburg opgezocht, die niet ver van hier kan zijn.

En zoo reden zij dan weder door het droge gras, hetwelk de paarden totaan de borst reikte, terwijl de zon boven de kim rees, en haar verblindende stralen neerzond op de dorre aarde.

Vrij spoedig echter veranderde het landschap van aanzien, bijna als bij tooverslag, en alleen als gevolg van de aanwezigheid van water.

Na een rit van omstreeks een uur bereikten de drie mannen, zooals Raffles wel verwacht had een vrij goed berijdbaren weg, dwars door de velden en de bosschen, ongeveer vijf meters breed, en bestaande uit vastgestampte aarde, overdekt met een laag klei, en die in den regentijd wel schier onbegaanbaar moest zijn.

Thans echter moest het alweder een week droog geweest, geen druppel regen was gevallen, en de paarden joegen, ofschoon zij in stap voortgingen, wolven stof op.

De aanleggers van den weg hadden waarschijnlijk den kortsten afstand gezocht, hetgeen ten gevolge had dat de weg nu eens door dalen, dan weer over lage heuvels ging.

En het was op den top van een dier „kopjes” dat de drie ruiters in de verte een tweetal auto's zagen naderen in een wolk van stof gehuld, en alleen maar herkenbaar door het flitsen van de zon in de nikkelen en koperen monturen.

De drie mannen hielden terzijde van den weg hunne paarden in, en toen de twee auto's op nog vijftig meters afstand ongeveer waren hief

Brand de hand op, om de chauffeurs te laten stoppen, maar Raffles trok zijn arm snel weer naar beneden en riep levendigen toon

— Vergeet je waar je bent? Die lieden zullen ons voor struikrovers aanzien, en men is hier buitengewoon vlug met de revolver!

Toen verhief hij luid zijn stem, en schreeuwde:

— Stop! Vrienden!

Hij had zijn paard midden op den weg gedreven, en de chauffeurs van de beide auto's moesten dus wel stilstaan.

En hoezeer Raffles het bij het rechte eind had gehad met zijn waarschuwing, bleek maar al te spoedig, want er bevond zich niemand in die auto's tot zelfs een van de chauffeurs toe, of zijn vuist was gewapend met revolver of browning.

Raffles moest zelfs eenigen tijd spreken, voor die wapens een voor een verdwenen, in de zakken, waaruit zij gekomen waren.

In de eerste auto, die door een man in hemdsmouwen werd bestuurd, met een strooien hoed achteloos op het hoofd, zaten verder nog drie mannen, eenvoudig maar goed gekleed. In de tweede, door een kafferchauffeur in livrei bestuurd, zaten vier heeren, zeer goed gekleed, met dikke, gouden horlogekettingen op hun buik, ringen aan de vingers, diamanten dasspelden.

Raffles herkende hen bijna onmiddellijk als rijke diamanthandelaren, en hij geloofde wel, aan het goede adres te zijn. Hij begon aanstonds:

— Zijn de heeren onderweg naar Waterkraal?

— Dat zijn we, man! antwoordde een der mannen in de eerste auto, met een vierkant, grimmig gezicht. Je hebt er toch hoop ik niet tegen? Ga uit den weg en laat ons door!

— Niet zoo haastig! zeide Raffles glimlachend. Wij zijn hier gekomen om jullie te waarschuwen — tenminste als jullie bent, voor wie we je houden. Iets te maken met Dave Macload, Climber en Potter?

Een antwoord was niet eens noodig op die vraag, want Raffles had ruimschoots voldoende aan de wijze, waarop die lieden uit Johannesburg elkander aankeken.

Toen zei een der mannen in de voorste wagen langzaam:

— Als dat zoo was? Wat heb je te zeggen?

— Alleen maar, dat ik jullie aanraad, je in acht te nemen. Wij zijn gisteravond in Waterkraal geweest, en daar praten ze er kalmjes over, dat de getuigen van een zekere overeenkomst... wel eens een ongeluk konden krij-

gen, omdat een paar kaffers daarginds zoo onhandig zijn met hun vuurwapens!

Twee van de mannen in de voorste wagen waren een weinig verbleekt, en toen barstte een hunner uit, woedend met den vuist op den rand van de auto slaande:

— Die getuigen zijn wij beiden! En ik zou wel eens willen zien dat Dave het zou wagen, een vinger tegen ons uit te steken!

— Waarom zou hij het niet? hernam Raffles bedaard. Het is daarginds zeer donker, de wegen zijn er eenzaam, de boomen zijn er dik, en bieden een goede beschutting — en Dave staat er voor bekend dat hij heel goed met zijn revolver weet om te gaan! Voor politie is men daar zelden bevreesd! Ik raad U nogmaals, wees voorzichtig, en neem Uw voorzorgsmaatregelen!

Toen klonk er uit de achterste auto, waar nog geen woord was gesproken, een stem, die koeltjes zei:

— Die zullen wij nemen, vriend! Reken daar op! We danken je voor je goeden raad. Je bent zeker een delver? Hier!

De spreker had zijn hand in zijn zak gestoken, haalde er een goudstukje uit, en wierp dat Raffles toe, die het behendig opving — en in zijn zak liet glijden, met een ironisch trekje om den mond.

Zwijgend dreef hij zijn paard ter zijde van den weg, en de motoren begonnen weer te grómmen, de gangwissels knarsten, de wagens reden weg, in een schier ondoordringbare stofwolk, in de richting van Waterkraal.

Even bleven de drie mannen de auto's nazien. Toen reden zij langzaam verder, den weg houdend. Nog geen tien minuten later, juist toen zij den weg verlaten hadden, om naar een bosch te rijden, dat er uitlokkend, vol koele schaduw uitzag, werd hun aandacht getrokken door het geraas van een automobielmotor achter hen.

Zij brachten hunne paarden snel van den weg en een oogenblik raasde hen dezelfde roode Buick voorbij, waarin de fraai gekleede heeren gezeten waren. Die met de getuigen was blijkbaar verder gereden.

— Zij laten hun ondergeschikten voor het baantje opdraaien, naar het schijnt! zeide Brand, zoodra de auto in snelle vaart achter een kromming van den weg verdwenen was.

— Dat schijnt zoo! Zij kunnen nog onmogelijk in Waterkraal geweest zijn, en met Dave en zijn mannen hebben gesproken! zeide Raffles kortaf. Nu, ik hoop dat zij zich mijn raad ten nutte hebben gemaakt, en voorzichtigheid zullen betrachten!

En toen reden zij verder, het koele bosch tegemoet met zijn zware mango's, zijn boomva-

rens, en zijn spruiten, waar zij zich, voor het eerst sedert langen tijd heerlijk konden verfrisschen in het heldere, koele nat van die smalle stroompjes.

Zij maakten er ook gebruik van, hunne hemden te wasschen, die binnen een kwartier weer waren gedroogd in de zon, waar die onbelemmerd kon doordringen tot op een open plek, bedekt met fijn zand.

Wild zag men hier in de nabijheid van de groote stad niet veel, maar toch genoten zij van den aanblik van een paar teeder rose flamingo's en een paar sierlijke, uiterst kleine aapjes, die behendig van tak tot tak sprongen, of zich spelend optrokken aan de lianen, die zich van boom tot boom slingerden.

De paarden, knabbelend aan het gras, rustten goed uit, en de uren verstreken, terwijl de drie mannen genoten van de rust, het koele water en de schoonheid van dit woud, op nauwelijks twee uren rijdens met een snelle auto van Johannesburg gelegen, en dat toch nog voor een deel zijn staat van oerwoud had behouden.

Aanvankelijk was Raffles voornemens geweest, dien dag reeds naar Johannesburg terug te keeren, maar twee zaken weerhielden hem — deze verrukkelijke plek, en de behoefte, zich eens duchtig te reinigen na een wekenlang verblijf in de dorre vlakke en te midden der ontoegankelijkste bosschen, en dan de wensch, te weten wat er daarginds, in Waterkraal, was voorgevallen.

Heel sympathiek zagen de getuigen er niet uit, en evenmin de heeren van het syndicaat, maar als Raffles geweten had, dat deze laatsten zouden terugkeeren, dan zou hij zeker zijn hulp hebben aangeboden aan de beide getuigen en den derden man, die in de eerste auto gezeten hadden.

Het was tamelijk laat toen zij eindelijk weer opbraken, geheel verfrist met schoon linnen aan, en den weg naar het noorden opnieuw insloegen. Het was omstreeks half zes in den middag, toen zij weder moesten plaatsmaken om een auto te laten voorbijgaan, die uit het noorden kwam.

Zij herkenden den wagen dadelijk — het was de geelgeschilderde Citroën, waarin de beide getuigen met hun metgezel gezeten hadden.

De wagen reed zeer snel in de richting van Johannesburg en de inzittenden namen volstrekt geen notitie van de drie ruiters, ofschoon het toch wel waarschijnlijk was dat zij hen moesten herkennen.

Raffles en zijn metgezellen wachtten tot de stofwolk wat gezakt was door de auto opgeworpen, en reden toen weer verder.

— Het schijnt dus goed te zijn afgelopen!

merkte Brand na eenige oogenblikken op.

— Zij leven althans nog! zeide Raffles nadenkend. Misschien hebben Dave en de zijnen eieren voor hun geld gekozen, en zullen er morgen reeds arbeiders van het syndicaat op hun claim werken!

Zwijgend reden zij verder terwijl de zon naar de kim daalde, en zochten hun oude kamp weer op, waar zij zich betrekkelijk veilig wisten.

De tent werd uitgespannen, de dekens werden op den grond gespreid de paarden werden opnieuw gezadeld, zij aten wat van het voedsel uit hun knapzakken, waarvan de bodem nu langzamerhand te zien kwam, en rookten zijgend hunne pijpen, totdat de duisternis volkomen was.

Laat in den avond hoorden zij een paar malen op grooten afstand, snel achter elkander schieten.

Zeker weer getwist in Diamantvlj.

De hebzucht had de gemoederen geprikkeld, verbitterd, en vliegenvlug vlogen bij alle gelegenheden de revolvers uit de holsters, de messen uit de scheeden.

Vroeg begaven zij zich ter ruste, en sliepen tamelijk lang.

De zon was reeds opgegaan, toen zij den volgenden dag alles gereed maakten om naar Johannesburg te vertrekken, voorloopig voor goed, maar alvorens dit te doen wilde Raffles eerst nog een kijkje gaan nemen bij Jim, den waard van Waterkraal, om daar den staat van zaken eens te gaan bezien.

Daar er volstrekt geen reden was om eenig gevaar te duchten, besloot hij alleen te gaan, en Brand en Henderson zouden hem wachten, aan den anderen kant van den heuvelreeks, bij de reeds gezadelde paarden.

Aanstond na het schrale ontbijt, alleen genietbaar voor mannen, die zich nog wel heel andere ontberingen hadden moeten getroosten, stak Raffles zijn revolver in den holster, knikte Brand en Henderson toe, en begon de heuvels te beklimmen.

Over het vlakke bovengedeelte loopende kreeg hij hoe langer hoe meer te zien van Waterkraal, de armoedige hutten, de kleine loodsen uit gegolfd plaatblik, waarin overdag een schier onverdragelijke hitte heerschte, wanneer het metaal door de zonnestrallen werd verwarmd, de houten wijnhuizen, de rieten hutten der kaffermijnwerkers, wasschers en delvers, en verderop de afgebakende claims gelegen tegen een flauwglooiende helling. Zelfs hier waren de witte paaltjes, met de cijfers en de namen, waarmee die stukjes grond waren afgebakend, duidelijk zichtbaar.

En hoeveel bloed en hoeveel tranen waren

er reeds vergoten om die kleine stukjes — nog geen honderd vierkante meters!

Hoeveel misdaden waren er om gepleegd, hoeveel verraad was er om bedreven.

En hoe weinig leverden zij dikwijls op, met hoeveel bitterheid en eindelooze wanhoop in het hart vertrokken niet honderden, ja duizenden, die ondanks harden arbeid niets in den bodem hadden gevonden — niets dan grint en modder — terwijl hun naaste buurman, door het geluk begunstigd, vele en fraaie diamanten bij handen vol naar boven bracht! Het was louter een kansspel — en talloos velen waren de verliezers — de winners echter waren schaarsch!

Raffles bleef even toezien, en meende toen een soort oloop te ontwaren dicht bij het erf van Jim Holyman.

Daar schenen zich een zestigtal mannen en vrouwen te verdringen, in bedwang gehouden, naar het scheen door een aantal kafferconstables, met hun groote hoeden op het hoofd, aan een zijde opgeklapt, de bandelier onder de kin, hun khakijassen, hun hartsvanger op de linkerheup, en hun karabijn aan den voet. Zij droegen korte broeken van khaki en puttees om de beenen.

Raffles bedacht zich niet langer, maar daalde langs de helling omlaag, betrad de nederzetting, en ging onmiddellijk het wijnhuis van Jim binnen, om te vragen wat er aan de hand was.

Hij vond den eigenaar met een somberen blik en een strak gezicht zooals gewoonlijk achter zijn toonbank staan, en hij keek Raffles dadelijk met een veelbeteekenenden blik aan, toen deze op het buffet toeslenterde, en vroeg:

— Wel, hoe staan de zaken Jim?

— Voor mij staan ze nogal goed — ik heb niet te klagen — maar met Dave is het hommelles! Dood als een pier! En Ted dood, en Joe ook dood — en goed geraakt, dat moet ik zeggen! Ja, de bom kan ook wel eens verkeerd springen!

Hij liet zijn stem tot een heesch gefluister dalen, keek schichtig rond of niemand hem kon hooren en zeide toen:

— De anderen zijn hun te vlug af geweest! Zij hebben er zeker de lucht van gekregen. Kaffers, jongen! Ze hebben er kaffers op af gestuurd. Ja, je weet natuurlijk wel, dat die je voor vijf dollar naar de andere wereld helpen! Het moet in den vooravond zijn gebeurd. Vanochtend vonden we het stel aan den rand van de nederzetting, twee, met kogels in hun hoofd, de derde met een stukje lood in zijn hart! Och ja, zoo gaat dat hier, — den eenen dag ben je gezond, den volgenden dag ben je er geweest, en kunnen je erfgenamen zich de vingers blauw

tellen! Ze zijn op hun claim al bezig — vanwege het syndicaat. De paaltjes zijn er uit gehaald, die van het syndicaat staan er in, en kafferdelvers zijn al aan den gang met moderne toestellen! Nu leggen ze achter op mijn erf, de drie dooie dienders — en de politie is er bij gehaald. Net alsof die ooit iets zou ontdekken, als het van den kant van de hooge pieten komt! Wie het gedaan heeft — die ligt op het kerkhof! Moet je een neutje?

Raffles schudde alleen het hoofd. Zwijgend verliet hij de gelagkamer. En zoodra hij weer buiten was, balde hij de vuisten, keek naar de claims, waar inderdaad kleine, bruine figuurtjes ergens druk bezig waren, en siste tusschen de tanden:

— Het waren schurken, die drie — maar dien laffen moord zullen jullie me betaald zetten, jullie heeren in Johannesburg!

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK IV.

Het diamant-syndicaat.

Raffles liep om de grooten houten loods heen, bereikte het erf daarachter en zag, heenkijkend over de hoofden van degenen die voor hem stonden, drie onbeweeglijke gedaanten naast elkander, op den grond uitgestrekt, met wasbleeke gezichten, die hij aanstonds erkende.

De kogels hadden maar al te goed doel getroffen, naar het scheen.

Onbeweeglijk stonden, op eenigen afstand, de inlandsche politiemannen, met den korten karabijn in den arm, even stil als die dooden, die daar hun laatsten slaap sliepen, in de kracht van hun leven neergeveld door een vreeselijke

macht, sterker dan zij, en die alleen in het leven was geroepen door de zucht naar rijkdom en weelde.

En dan ging Raffles weer verder, verwijderde zich uit het dorp, klom over den heuvelketen, en voegde zich bij Brand en Henderson, die hem vol ongeduld verbeidden.

— Wel, vroeg Brand aanstonds, zoodra hij Raffles zag. Heb je iets bijzonders kunnen ontdekken. Heb je Dave en zijn mannen gezien?

— Ja, Brand, ik heb ze gezien! antwoordde Raffles, met zachte stem. Ik heb hen gezien als lijken!

— Wat zeg je daar? Zijn zij dood? riep Brand ontzet uit.

— Vermoord, Brand! De schoten die wij gisteravond gehoord hebben — dat moeten de revolvergeschoten zijn geweest, die hen hebben neergelegd! En het ergste is, dat dit voor een deel aan ons is toe te schrijven, al wilden wij juist het tegenovergestelde bereiken, en bloedvergieten voorkomen!

— Wat bedoel je toch? vroeg Brand ontdaan. Hoe kunnen wij daar iets toe hebben bijgedragen?

Gisteren hebben wij die lieden van het syndicaat zelve gewaarschuwd tegen de drie schelmen — en het gevolg is geweest, dat die diamantvorsten de zaak eenvoudig hebben omgedraaid, en zich hebben willen ontdoen van zulke lastige tegenstanders — en voorgoed!

— Afschuwelijk! mompelde Brand die verbleekt was.

— Die deftige heeren in hun tweede auto konden dat werkje natuurlijk niet zelf opknappen, en gaven alleen maar hunne instructies aan de beide getuigen, om „de zaak te regelen”, zooals men zulke dingen hier cynisch noemt. Nu, de zaak is ook geregeld! Dat de getuigen het zelve zouden hebben gedaan, acht ik heel onwaarschijnlijk. Wij hebben hen gisteren immers ook in allerijl zien terugkeeren, nog bij daglicht, en zeker lang voor de moordaanslag werd gepleegd. Zij hebben dus een paar gewillige kaffers in den arm genomen, die goed met de revolver wisten om te gaan, en die hebben tegen betaling van een paar dollar per man, voor rechter gespeeld, en het drietal uit den weg geruimd. Het was hier een zaak van uren, dat begrepen die heeren van het syndicaat natuurlijk wel. Hadden Dave en de zijnen een dag vroeger gehandeld, of waren de getuigen niet op hun quivive geweest, dan zouden zij, in plaats van de indringers gedood zijn. Zij vinden het spel misschien heel eerlijk — maar ik zal die heerschappen toonen, dat men ook in Afrika niet ongestraft met menschenlevens speelt, en die vernietigt ten bate van zijn eigen zak! Wij gaan naar Johannesburg, Brand, en dan zullen wij daarginds eens een kleine komedie op touw zetten, welke die schavuiten zich nog lang zullen herinneren.

— Maar wij hebben met hen gesproken, Edward — zij zullen ons herkennen!

— Er is gelegenheid te over daarginds om ons behoorlijk te vermommen, Brand!

Nu kwam Henderson, die vol woede had toegeluisterd, een stapje naar voren en barsste uit:

— Moeten wij de politie niet eenvoudig waarschuwen, mylord? Wij weten toch hoe de zaak zich heeft toegedragen? Wij weten toch

dat die deftige lui in hun auto schuldig moeten zijn?

— Wij weten het wel niet, James — maar wij hebben dan toch een sterk vermoeden! antwoordde Raffles rustig. En dat is niet voldoende ook al wordt dat vermoeden door heel Waterkraal gedeeld! Er moeten bewijzen zijn — en die worden niet zoo gemakkelijk gevonden!

— Maar de kaffers die den moord pleegden, mylord, die zal men toch moeten ontdekken?

Raffles schudde langzaam het hoofd en hernam:

— Men zal hem niet ontdekken, James. Het wemelt hier van de gewapende kaffers, en ik verzeker je dat zij hun hinderlaag goed hebben gekozen, en niemand iets van hun voornemen hebben gezegd! Zij hebben hun geld gekregen voor hun bloedig werk, en ze hebben er zelf het grootste belang bij, te zwijgen, en hunne opdrachtgevers niet te verraden. Deden zij dat, dan zou het hun den hals kosten. Honderden misdaden van gelijken aard worden er op en om de diamantvelden gepleegd, zonder dat men er in slaagt, den dader te vatten. Gelukt dit, dan is dit meestal het gevolg van een heftigen twist, die soms plotseling onder de zwarten kan uitbreken, vooral wanneer ze veel palmwijn gedronken hebben, en dat verraden zij elkander — en somtijds ook hun opdrachtgevers! Het blijft dus altijd een gewaagde onderneming — maar in dit geval moesten de heeren van het syndicaat het wel beproeven, van hun standpunt beschouwd, wel te verstaan, omdat zij geen verhaal meer zouden hebben op Dave en zijn mannen, zoodra de getuigen niet meer bestonden, en de overeenkomst dus niet kon worden bewezen. Maar er zijn nog wel andere wijzen om zulke schurken te straffen — en die zullen wij toepassen! En laat ons hopen, dat er spoedig een einde zal worden gemaakt aan deze menschonteerdende wijze, om de diamantvelden te verdeelen onder de gegadigden! Te paard, vrienden — en dadelijk aan den arbeid gegaan!

— Hoe staat het nu met de claim? Wordt er reeds gewerkt? vroeg Brand, zoodra hij in den zadel was gestegen.

— O ja, het krioelt er al van kaffers met hun spaden, hun houweelen, hun zeven. De piketten zijn verwijderd en door die van het syndicaat vervangen — alles is nu in orde! De politie zal den moord komen constateeren, de drie dooden zullen in een gemeenschappelijken kuil worden geworpen, en over hun graf zal spoedig gras groeien — evenals over de oorzaak, die hen daar bracht.

Men leeft hier te snel, om aan zulke voorvallen langer dan een paar dagen aandacht te wijden.

Raffles had zijn paard reeds aangespoord, en de kleine ruitertroep zette zich in beweging, en sloeg den weg in naar Johannesburg.

Het was pas laat in den middag toen zij daar binnen reden, stoffig, bezweet en vermoeid.

Daar zij voorloopig wel geen behoefte meer zouden hebben aan paarden, verkocht Raffles hun trouwe makkers aanstonds aan een paardenhandelaar — en niet zonder leedwezen deed hij afstand van de viervoeters, die hen wekenlang hadden gediend en alle gevaren met hen hadden gedeeld. Maar in Johannesburg zelf kan men nu eenmaal geen paarden gebruiken, tenzij als trekdiër. Er rijden elektrische trams, er rijden taxi's, — Johannesburg is een moderne stad geworden, sedert de laatste vijftien of twintig jaren. De bevolking is er uiteraard zeer gemengd, maar men hoort er toch in hoofdzaak Afrikaansch en Engelsch praten.

De gekleurde bevolking woont in een eigen wijk, streng gescheiden van die der blanken, er is een zakenwijk, met hooge, witte gebouwen, en dan zijn er zeer veel bungalows, ruime villa's, aan de grenzen van de stad, en vanwaar de eigenaars zich in hun autotjes iederen morgen naar hun werk begeven.

Zoodra Raffles zich van zijn paarden ontdaan had, was zijn eerste zorg, een behoorlijk verblijf op te zoeken, dat als het ware als hoofdkwartier zou moeten dienen.

Een gewoon hotel was voor hetgeen hij wilde verrichten wel wat gevaarlijk, want het zou wel kunnen voorkomen, dat hij op zeer ongewone tijden zijn verblijf zou moeten verlaten, en daarenboven zou hij zich dan niet zoo gemakkelijk kunnen vermommen. Het was dus zaak, voor korten tijd een eigen woning te vinden, en na heel wat zoeken slaagde Raffles tenslotte tot zijn volkomen tevredenheid.

Een soort van woningbureau in een der voorsteden bezorgde hem een villaatje, kant en klaar, gemeubeld en wel, hetwelk toebehoorde aan een Engelschman, die juist den dag tevoren was vertrokken met het voornemen, een reis te ondernemen in het binnenland, die op zijn minst een half jaar zou duren.

De villa bleek een aardig huisje te zijn met een enkele verdieping, witgepleisterd, met een waranda voor en achter, even lang als het huis zelf, en daarenboven voorzien van een balkon, dat langs alle vier de muren liep, ter hoogte van de openslaande ramen der verdieping.

Het dak was plat, en door een ballustrade omgeven, en bedekt met fijn grint, teneinde de zonnestralen zoo goed mogelijk te weren, en ook

op dat dak kon men plaats nemen, om te genieten van het zeer schoone uitzicht over de vlakke, de akkers en de bosschen ten noordoosten van Johannesburg.

De meubels waren eenvoudig, en volkomen berekend op het gebruik in de tropen, waar de mieren zelfs aan den rand der groote steden, somtijds vreeselijke verwoestingen kunnen aanrichten in het houtwerk.

Zooals in Afrika, bevond er zich een groot erf om het huis heen, dat met een wit hekje was afgescheiden van den stoffigen straatweg omzoomd met fraaie palmboomen.

De stad was op geen kwartier afstand met een auto, en op het erf bevond zich een kleine garage, die aanstonds tot woning strekte aan een snelle, gesloten auto, waarvan de aankoop aan Henderson werd toevertrouwd, die zich van zijn taak reeds den volgenden dag kweet.

De levensmiddelenvoorziening in deze groote villawijk was op een eenvoudige wijze geregeld, want de groote winkels te Johannesburg zonden iederen dag hun auto's rond, beladen met hammen, versche en geconserveerde groenten, gezouten vleesch, meel, flesschen melk, kortom, alles wat men noodig kon hebben werd tot voor de deur gereden, en men kon dat alles contant betalen, of een week- of maandrekening aanleggen.

En Henderson nam dus dadelijk de werkring van huisknecht en keukenmeid op zich, en voelde zich spoedig thuis in den grooten van alles ruim voorzienen keuken.

Het was een ware weldaad, een weelde, dat goedgebouwde, niet te groote, maar keurig ingerichte huis na de ontberingen van de oerwouden en de eindeloze grasvlakten.

Het drietal sliep dien eerstvolgenden nacht dan ook voortreffelijk, en den volgenden dag ging Raffles aanstonds over tot het leggen van zijn mijnen.

In de eerste plaats was het natuurlijk noodzakelijk, nauwkeurig na te gaan, aan welk syndicaat de claim toebehoorde, om welks bezit zooveel bloed vergoten was.

Het registratiekantoor hielp hem binnen tien minuten aan alle gewenschte inlichtingen, en toen Raffles het verliet, wist hij, dat hij te doen zou krijgen met het „Kaapsche Diamantsyndicaat". Een autorit van een kwartier bracht hem tot in het hartje van de zakenwijk en hij bevond nu dat de zetel van het syndicaat zich bevond op de bovenste verdieping van een groot lomp kantoorgebouw, op den hoek van een hoofd- en een zijstraat gelegen. Het syndicaat

bleek uit vier leden te bestaan, en wel de heeren Joseph Willings, Harry Dunmore, Jack Liverham en Desmond Joyce. Joyce scheen een soort van directeur te zijn.

Om volkomen zeker van zijn zaak te zijn, zorgde Raffles er voor, dat hij het viertal nog dienzelfden morgen te zien kreeg, zonder dat zij hem konden opmerken, en er viel niet aan te twijfelen — het waren de vier heeren uit de tweede auto, die twee dagen te voren in zulk een razende vaart voorbij waren gestoven, na hun afschuwelijke opdracht aan de twee getuigen.

Aan de gezichten der vier mannen was echter in het minst niet te bemerken, dat zij hun geweten met een misdaad hadden bezwaard, en zij rookten rustig hun large, dunne sigaren, dronken hun whiskey, kauwden hun gom, alsof er volstrekt niets gebeurd was.

En Raffles vernam nog meer, dien morgen. Het syndicaat bleek uitsluitend opgericht te zijn, met het doel, een der nieuwe claims ten westen van Johannesburg te gaan exploiteeren. Daartoe had zij de drie kerels in dienst genomen, sterk en vlug ter been, die ook inderdaad beslag hadden weten te leggen op een van de voordeeligst gelegen stukken van den diamanthoudenden grond.

Twee hunner bleken Amerikanen te zijn, de twee anderen Engelschen.

Dat zij zich volkomen veilig gevoelden bleek uit hun geheele gedrag.

Raffles bestudeerde onmiddellijk de omgeving van het kantoorgebouw, ging er binnen, tijdens het lunchuur, nadat hij het viertal welgemoed en luid lachend het witte huis had zien verlaten, ging den portier voorbij, als iemand die den weg heel goed weet, en beklom de groote trappen, zonder gebruik te maken van de lift, en met het doel, het huis goed te leeren kennen.

Het bleek dat er een Levensverzekering-Maatschappij, een reclame-bureau, een klein dagblad, en nog een paar obscure ondernemingen gevestigd waren, waartoe men ook gerust het Kaapsche Diamantsyndicaat mocht rekenen. De bureaux hiervan bevonden zich inderdaad op de bovenste verdieping, en Raffles had al heel gauw uitgevonden dat zij slechts uit twee vertrekken bestonden, met nog een soort van wachtkamertje, waar een zeer jeugdige klerk gezeten was, die juist op zijn boterham kauwde, en een sportblad bestudeerde, toen Raffles aanklopte, om onder een of ander voorwendsel zijn oog en eens goed de kost te geven.

Dat ontvangkamertje grensde aan een ver-

trek, waar een typiste gezeten was, in gezelschap van een oud mannetje, wiens taak niet heel duidelijk was, en dan kwam het eigenlijke bureau, ten dienste van de vier vennoten, gemeenschappelijk of naar het toeval hen tezamen bracht. Heel veel tijd schenen zij in ieder geval op hun bureau niet zoek te maken. Het bleek Raffles echter dat zij er hun zakenconnecties ontvingen, commissionairs in ruwe diamant, agenten, ook juweliers en handelaars in geslepen.

Hier hielden zij ook de conferenties met de opzichters van de claim, die aansprakelijk waren voor den gang van zaken daar, en die moesten zorgen dat de gedolven diamant daar kwam waar ze behoorde — dat wil zeggen, voorloopig in de stevige brandkast die in het bureau stond, tusschen de beide ramen die op straat uitzagen.

Raffles besteedde nog omstreeks een kwartier om de toenaderingswegen tot de vesting goed te leeren kennen, bestudeerde de lift, ook de liftkooi, ging eens op den zolder kijken, en toen hij het gebouw eindelijk weer verliet, bromde hij tevreden voor zich heen:

— Dat witte kantoorgebouw biedt allerlei mogelijkheden, die ik mij zeker ten nutte zal maken.

Van het sportminnende katoorjochie had hij voorts nog enkele wetenswaardigheden bekomen, zooals bijvoorbeeld betreffende de uren waarop de heeren zeker op hun kantoor, en waarop zij er even zeker niet waren.

Hun geliefkoosd verblijf daarbuiten scheen een wijnhuis te zijn, verderop in de zijstraat gelegen, waar druk werd gekaart, en waar zelfs, naar het gerucht ging, klandestien gespeeld werd, ofschoon de politie dit nog nimmer had kunnen aantoonen.

Men dronk daar een zeer goed glas wijn, bier, whiskey, en andere hartversterkende dranken, en de heeren van het syndicaat plachten daar vele uren door te brengen, niet alleen des avonds maar ook overdag.

Joyce bleek gehuwd te zijn, met een Creoolsche, die hij behandelde zooals de voormalige katoenplanters het hun slaven deden, en de drie andere heeren directeurs waren vrijgezel.

Dit alles wist Raffles voor het uur van de luch om was, en hij begaf zich weer naar de villa, beziel met plannen, welke de heeren Joyce en consorten zeer zouden hebben veront-rust, indien zij er kennis van hadden kunnen dragen.

Maar zij wisten van niets, zij waanden zich

volkomen veilig, zij dronken hun wijn en hun whiskey, zij legden hun kaartje in een bovenzaal van „De Oude Pijnappel”, en zij rookten hunne dunne, lange sigaren van welriekende,

dure tabak. En nog dienzelfden avond begon Raffles met de voorbereidselen van zijn veldtochtplan.

HOOFDSTUK V.

Eerste vijandelijkheden.

Er was een week verlopen, en het was een Zaterdag, toen Desmond Joyce omstreeks tien uur in zijn auto stapte, en zijn chauffeur last gaf, hem naar de claim te rijden.

Hij was blijkbaar in het zonnigst humeur, en dat kon ook geen verwondering baren, want de berichten van Larry Morrison, de opzichter hadden reeds dagenlang voortreffelijk geluid, en de opbrengst van die week beloofde bij uitstek gunstig te zijn. Er waren maar weinig diefstallen voorgekomen, de daders waren onmiddellijk gesnapt en door andere kaffers vervangen, en de bodem beloofde vrij wat op te leveren.

De auto stoot in snellen vaart over den kurkdrogen weg, zoodat de stofwolken hoog opwoeien, en een paar uren later was Waterkraal bereikt.

Jim Holyman stond op den drempel van zijn wijnhuis.

De waard moest natuurlijk, evengoed als alle anderen weten of vermoeden wat er geschied was, maar dat belette hem toch niet, te grijns-lachen, en diep zijn vettige, breedgerande hoed af te nemen voor den machtigen diamantmagnaat.

Zeker, die man zou wel een schurk zijn, alles goed en wel, maar het was dan toch drommels handig geweest, Dave en zijn kornuiten vóór te zijn. Wat drommel, het was hier nu eenmaal altijd het spelletje geweest van den eerstaankomende — en wie zich hier wilde handhaven, die moest ook maar zorgen dat hij bij de pinken was!

Joyce knikte even terug, gemakkelijk achterover leunend in de lederen kussens van zijn wagen, en toen reed hij nog wat verder, tot de bodem dit bijna onmogelijk maakte, stapte uit, en liep toe op een klein huis, niet veel beter dan een hut, waarvan hij de deur openwierp, en op ruwen toon aan de vrouw, een halfbloed, die daar bezig was met vaten wasschen vroeg:

— Morrison nog niet terug?

De vrouw was verschrikt opgesprongen, wierp een blik op een goedkoop wekkertje dat op een ruwhouten plank stond, en antwoordde bedeesd:

— Nog geen tijd voor hem, massa! Nog een kwartier te vroeg!

— Dat is zoo — en ik neem het hem dan ook niet kwalijk dat hij zijn plicht doet. Ga hem dadelijk van de claim halen. Ik heb haast.

De vrouw veegde dadelijk haar handen af aan haar boezelaar, mompelde een verontschuldiging, en ijde haastig de kleine hut uit, die voor een groot deel werd ingenomen door het rustbed, en waar verder nog slechts een tafeltje een paar stoelen en een klein penantkastje stonden. Er werd geslapen, gekookt en gewoond in dat hok, nauwelijks goed genoeg voor een beest.

Er verliepen eenige minuten en toen kwam Morrison aanloopen, een roodharige reus, met een klein valies stevig in zijn vuist geklemd.

Hij begon dadelijk:

— U is vroeger dan gewoonlijk, mijnheer Joyce! Neem mij niet kwalijk dat ik er niet was.

— Het heeft niets te beduiden, Morrison! zeide Joyce, in zijn peper en zoutkleurig baardje krauwend. Ik heb me vergist met den tijd. Ik kom om af te rekenen. De week was immers goed?

— Best, mijnheer Joyce! antwoordde Morrison met glinsterende oogen en hij zette de tasch, die blijkbaar vrij zwaar was, opende ze, stak er zijn hand in, en toen hij ze opende, lagen er op zijn handpalm veertig of vijftig ongeslepen diamanten, waarvan er een paar waren zoo groot als een erwt.

— En er zitten nog grootere in! zeide hij opgewekt. Ik zeg U, mijnheer Joyce zoo'n week maken we nooit weer!

— Weeg maar, dan kan ik je betalen! bromde Joyce, in zijn handen wrijvend.

Morrison haalde een weegschaal te voorschijn die eerst echter door Joyce nog eens goed werd onderzocht, en in vier of vijf partijen werden de diamanten nauwkeurig gewogen, hun gehalte werd vastgesteld, de waarde werd bepaald, en Joyce haalde zijn portefeuille te voorschijn, en betaalde Morrison zijn loon voor die week, en het bedongen percentage van den oogst van die zeven dagen.

De tasch bevatte die week voor een waarde van op zijn minst 30.000 pond sterling!

Als het zoo doorging, dan zou de claim een van de beste woorden van de geheele reeks.

Met een opgewekt gelaat nam Joyce de tasch over, teekende het ontvangstbewijs, dat Morrison hem toeschoof, en zeide:

— Ik wensch je een prettige Zaterdagmiddag, Larry! Geef de kaffers voor mijn rekening maar een extra oorlam!

Dit was een gulheid, die bij Desmond Joyce niet veel voorkwam, en Morrison grijnsde dan ook opgewekt, terwijl zijn kleine, groene oogen schitterden, en hij meende de beleefdheid te moeten beantwoorden, en zei:

— Ik hoop dat u de groeten zal doen aan mevrouw Joyce!

— Ik zal niet mankeeren! zeide Joyce met een spottend lachje, en daarop knikte hij de halfbloed toe, klopte Larry op den schouder, en liep haastig naar zijn auto, die het volgende oogenblik weer in een stofwolk verdween.

Larry Morrison had ook een zeer goede week gemaakt, zooals van zelf spreekt, en van den weeromstuit was ook de halfbloed in haar schik, en zij haastte zich, in de bazar van levensmiddelen, die een ondernemend Ier pas had geopend wat lekkernijen te gaan halen.

Toen zij omstreeks een uur later terugkeerde, om voor het middagmaal te zorgen, zag zij een auto niet ver van de hut stilhouden en daaruit bleek een heer te stappen, die zijn schreden blijkbaar naar haar woning richtte.

Zij ging haastig binnen, ontlastte zich van haar pakjes, die zich in een groot boodschappennet bevonden, en zeide haastig, tot Morrison die zich aan het scheren was, na van kleeven te zijn veranderd:

— Daar is mijnheer Joyce terug, Larry!

— Terug? vroeg Morrison verwonderd. Hij heeft toch niets vergeten? Stel je voor, dat hij de diamanten hier had laten staan, ha ha!

Hij veegde snel de zeep van zijn wangen, en toen hij zich omwendde naar de deur, stond Joyce daar al, blijkbaar allesbehalve in zijn humeur.

— Ik ben laat, Larry, maar het is mijn schuld

niet! begon hij brommend. Onderweg een ongeluk gehad met mijn auto. Een wiel liep er af, en ik heb bijna mijn nek gebroken! Het duurde bijna anderhalf uur voor de zaak weer heel was. Laten we gauw afrekenen — het is snikheet, en ik heb vanmiddag nog meer dingen te doen.

Er kwam een angstige uitdrukking op het gelaat van den opzichter toen hij langzaam het scheermes dichtknipte, en naar Joyce keek.

— Zou hij een zonnesteek hebben gekregen? Dat kwam wel voor, en dan praatte je menigmaal wartaal — als je het tenminste overleefde.

Toen dacht hij, dat de patroon misschien een grapje wilde maken en zijn groote mond spalkte wijd open, zoodat zijn brokkelige, gele tanden te zien kwamen, en hij grinnikte:

— Ha ha, die is goed! Mijnheer Joyce wil een loopje met ons nemen, Sidonie! Mijnheer Joyce zou nog wel eens zoo'n tasch met diamanten willen meenemen, ha ha.

Nu was het de beurt van Joyce om verwonderd te zien, maar hij hield heelemaal niet van grapjes, zeker niet waar het diamanten betrof, en hij zei dus ongeduldig:

— Geen aardigheden, Morrison! Je begrijpt wel dat ik daarvoor niet in de goeie stemming ben! Anderhalf uur aan een auto knoeien in een helsche hitte is niet in staat om je humeur te verbeteren! De week was goed, — vooruit maar met den rommel!

Maar nu werd Morrison toch in ernst ongerust. Was zijn patroon plotseling gek geworden? Dat was geen grap meer, dat was iets veel ernstigers!

Hij was bleek geworden onder de verbrande opperhuid, toen hij hakkelde:

— Maar mijnheer Joyce — dat moet toch een grap van U zijn? U is nog geen vol uur geleden met de tasch weggegaan!

— Met de tasch weggegaan? herhaalde Joyce toonloos. Houdt je me voor den mal, kerel? Ik heb hier vandaag toch nog geen voet gezet?

Het was duidelijk, Desmond Joyce was krankzinnig geworden. Larry was allesbehalve laf, maar hij had nog nooit met gekken te doen gehad, en hij wierp al schuwe blikken in de richting van zijn revolvertasch die hij bij zijn thuiskomst had afgelegd, toen Joyce heftig met zijn vuist op tafel sloeg en bulderde:

— Hoe is het, Morrison — krijg ik de diamanten van deze week of krijg ik ze niet?

— Hoe kan ik U de diamanten geven, als U ze een uur geleden heeft meegenomen, schreeuwde Morrison wanhopig. Hier, Sidonie was erbij! U denkt toch niet dat ik met molentjes loop? Hier — het reçu! Hier heeft U voor

ontvangst geteekend. Met mijn procenten erbij, alles behoorlijk genoteerd. Daar zat U, en U betaalde mij mijn loon! en ik gaf U de tasch, en U ging er mee weg! In 's hemelsnaam mijnheer Joyce, laten we geen gekheid uithalen met zulke dingen! Hier, lees zelf!

Joyce was op een stoel neergevallen, die onder zijn gewicht kraakte, en met een gelaat, groen als gras stak hij een bevende hand uit naar de kwitantie, staarde naar zijn handteekening, zeide met een stem die trilde van woede, verbazing en ongeloof:

— Dat heb ik niet zelf onderteekend! De inkt uit de vulpen is veel zwarter dan de mijne! Ik gebruik altijd inkt die blauw lijkt, na het drogen! Maar voor het overige — ik zou het als mijn eigen handteekening erkend hebben! Wel vervloekt wat is er aan de hand?

De beide mannen staarden elkander aan, als verwezen, en toen begon Morrison zachtjes te beven, en met zijn oogen te knipen. Hij was een ruwe kerel, voor geen klein geruchtje verwaard, hij was twistziek, en stond dadelijk met het mes gereed — maar voor Joyce, den man met het peper en zoutkleurige baardje en de diep in de kassen weggezonden oogen, had hij een heidensche angst, zooals men dat noemt.

Wanneer die eenmaal haat jegens iemand opvatte, of al ware het maar vriendschap — dan kon die ander wel uitrekenen, dat hij den langsten tijd geleefd had.

Morrison was natuurlijk niet onkundig gebleven van wat er geschied was met de claim, hij had gehoord van den drievoudigen moord op Dave en zijn makkers — en daarvan dacht hij het zijne. Hij begreep wel, al zou hij liever zijn tong hebben afgebeten dan het te zeggen, dat Joyce de man was geweest, die het eerst het plan had geopperd, zich te bevrijden van die brutale indringers.

Maar wat er hier gebeurd kon zijn — hij had er niet het flauwste vermoeden van, maar het moest iets heel ernstigs zijn, want het gelaat van Joyce was doodsbleek en vertrokken, en zijn vingers tastten op een verdachte wijze naar zijn jaszak, waarin hij altijd een browning meedroeg.

Toen greep hij plotseling Morrison ruw in de borst, schudde den grooten kerel heen en weer, die hem tuschen zijn handen had kunnen vermorzelen, en beet hem op schorren toon toe:

— Wil je me nu eens eindelijk zeggen wat er gebeurd is? Je bent toch niet dronken of gek? Spreek, als je niet wilt dat ik je de woorden uit je keel wring.

— Mijnheer Joyce, ik zweer U bij alles wat mij lief is — het is gegaan zooals ik zooveen al zeide! hakkelde de opzichter ontsteld. Zoo-

wat een uur geleden kwam U hier, praatte met mij, teekende deze kwitantie, die toch niet kan liegen, en nam de tasch met diamanten mee. En U was het, daar had ik wel een eed op willen doen.

— Zoo, was ik het! schreeuwde Joyce woedend. Laat ik je dan zeggen, dat ik een uur geleden nog bezig was met dat vervloekte wiel! Wie heeft me nog meer gezien behalve jij?

— Ik zeide U al, dat Sidonie hier ook was, mijnheer! Maar bovendien moeten anderen U gezien hebben — Holyman bijvoorbeeld, de kroegbaas! Die staat meestal op den drempel van zijn deur om de klanten binnen te lokken!

Zonder een woord te spreken griste Joyce zijn hoed van de tafel en snelde naar buiten.

Er verliepen omstreeks tien minuten, en al dien tijd spraken de opzichter en zijn huishoudster geen enkel woord, durfden elkander zelfs nauwelijks aankijken — en toen kwam Joyce langzaam weer binnen, met gebogen hoofd, en zijn gelaat zoo afzichtelijk vertrokken, dat Morrison onwillekeurig naar zijn eigen revolver tastte, uit vrees dat de ander zich aan hem zou vergripen.

Maar daaraan scheen Joyce niet te denken.

Hij liet zich zwaar op een der wankelste stoelen neervallen, die kraakte, en zei dof:

— Het is zoo. Holyman heeft me herkent, zooveen — dat wil zeggen een uur geleden. Ook anderen zeggen dat ze me gezien hebben. Ik zou je graag je hals omdraaien, Morrison — maar ik kan het toch niet doen, want ook jij bent er in gelopen, want het staat nu vast, dat een ander mijn plaats heeft ingenomen, en er met de juweelen vandoor is gegaan. Er is me ook een auto in snelle vaart voorbijgereden, terwijl ik mijn wagen repareerde, maar ik heb niet eens kunnen zien wie er in zaten. of een nummer of zoowat. Maar wie is dat geweest — wie?

Hij sloeg woedend met zijn gebalde vuist op de tafel, en herhaalde, nauwelijks zichzelf meester:

— Wie was het? Het moet een vreemdeling geweest zijn — in ieder geval geen diamantdelver. Het moet een handige kerel zijn geweest, een uitstekende komediant — misschien iemand uit Johannesburg! Is je dan volstrekt niets bijzonders aan hem opgevallen, jij vervloekt ezel?

— Hij — was misschien een beetje groot, vanmorgen! hakkelde de opzichter — Maar ik dacht — U heeft misschien pasgezoolde laarzen aan! Hij ging ook met zijn gezicht van het eenige raampje afzitten, en U ziet zelf wel dat het hier niet al te helder is! Maar hij had Uw baard, Uw knevel, Uw dichte wenkbrauwen, ik

zou ook zeggen de kleur van Uw oogen, en al Uw manieren — om zoo in uw baard te krauwen...

Morrison dacht er bij: „als een oude bavian”, maar hij wachtte er zich wel voor, die toevoeging te gebruiken.

Joyce was doodstil voor zich uit blijven staan, zijn zware vuist nog op de tafel, de arm languit gestrekt, en ten prooi aan een woede, die tot iederen prijs naar een uitweg zocht.

Met moeite bracht hij er tenslotte uit:

— Voor hoeveel diamant zat er in die tasch?

— De kwitantie geeft het immers aan, mijnheer Joyce! Voor zoowat 30.000 pond. U ziet het — mijn half procent is 150 pond!

— Werd je dat dadelijk uitbetaald?

Morrison had helaas niet den tijd om zich te bedenken, en zoo moest hij wel naar waarheid antwoorden:

— Die man die hier was, betaalde mij constant alles uit, met mijn loon!

— Geef hier dat geld! beval Joyce kortaf. Het loon kun je houden, ofschoon ik je dat eigenlijk ook moest korten, maar dat halve procent komt je natuurlijk niet toe! Dan had je maar beter moeten opletten! Dat zal dan je straf zijn — en wees blij dat ik het hierbij laat, en je niet wegens medeplichtigheid aanklaag!

De aderen op het voorhoofd van Morrison begonnen te zwellen. Zeker, hij was bevreemd voor dien Joyce als voor den baarlijken duivel, maar 150 pond sterling laat men maar niet zoo gemakkelijk los, als men een eenvoudige opzichter is, en het was toch per slot van rekening niet zijn schuld, dat hij een bedrieger tegenover zich had gehad.

Joyce scheen te beseffen wat er in hem omging, want hij zeide ijskoud:

— Ik zou je aanraden, Morrison, geen grappen uit te halen! Iedereen heeft me hier zien binnegaan, en ik heb zooveen al een paar patouilleerende politiemannen gewaarschuwd. Die zijn nu in de buurt. Het is je eigen schuld, man, en het syndicaat is zeker niet voornemens, nog meer schade te lijden dan zij door jouw onhandigheid al gedaan heeft.

— Maar het is toch Uw handteekening, mijnheer Joyce! jammerde de opzichter op de kwitantie wijzend.

— Nagemaakt! riep Joyce kortaf. Heb jij ooit gehoord dat een bank geld uitbetaalt op een chèque waarop een nagemaakte handteekening staat?

— Dat doet ze zeker, als ze het niet weet! protesteerde Morrison nijdig. Ik was in goed vertrouwen — en — mag ik weten wat er met die 150 pond gebeurd als de diamanten soms weer aan den dag komen?

— Als dat het geval is, Morrison — wat ik betwijfel, dan kun je er op rekenen dat je krijgt wat je toekomt! antwoordde Joyce, opstaande. Ik verscheur deze kwitantie, die nu geen waarde meer heeft — of neen, wacht eens — die kerels van de politie in Johannesburg kunnen misschien wel uitmaken, wie dat zoo mooi voor elkaar heeft gekregen. Ik zal dat eens in mijn zak steken. En kom nu over de brug met je geld, dat je niet toekomt! Het verwondert me waarachtig, dat die ellendige dief je nog schadeloos heeft gesteld.

— Als hij het niet gedaan zou hebben, zou ik hem hebben neergeschoten! zeide Morrison droogjes, en een kort oogenblik keken de beide mannen elkander recht in de oogen, zonder dat een van beiden den blik afwendde.

Toen zei Joyce afgemeten, even de schouders ophalend:

— Wij weten tenminste wel zoowat, wat we aan elkaar hebben, Morrison! Maar ik ben niet kwaad! Je hebt ons tot dusverre eerlijk gediend, ofschoon de tijd ook wel wat kort was om ons te benadeelen, en — je kunt dan ook in onzen dienst blijven, mits dergelijke ezelachtigheden niet weer voorkomen.

Morrison wendde zich langzaam naar het wrakke kastje, opende een lade, nam daaruit een ijzeren kistje, niet grooter dan een hand, en begon dat even langzaam te openen, om er het geld uit te nemen, dat hem zooveen pas was ter hand gesteld, en waarover hij zoo verheugd was geweest.

Hij stond met den rug naar Joyce toe, en deze had voorzichtigheidshalve, steeds in zijn baard krauwend, de kolf van zijn browning gegrepen, klaar om te schieten.

En zeer waarschijnlijk zou Morrison tot het uiterste zijn overgegaan, woedend omdat hij dat hooge bedrag weer moest afgeven, als hij niet al te goed wist, dat mer onmiddellijk in hem den dader zou zoeken, en dat hij het niet ver zou brengen, na Joyce te hebben neergeslagen.

De politie was in de onmiddellijke nabijheid — en men vreesde hier Joyce als een booze ziekte. Morrison was hier maar een vreemdeling, pas aangekomen, en niemand zou een oogenblik aarzelen, hem aan de politie te ver-raden!

Zoo wendde hij zich weer om, met de bankbiljetten in zijn hand, die het volgende oogenblik in de portfeuille van Joyce verdwenen.

Deze had opnieuw zijn hoed gegrepen, en hij zeide, in de deur staande:

— Je zult me een genoeg doen, Morrison met mij nu aanstonds naar Johannesburg te vergezellen, want ik wil dat je daar dadelijk een verklaring voor de politie aflegt.

Morrison gromde onwillig, want hij had heel andere plannen gehad voor zijn vrijen Zaterdagmiddag, maar hij begreep wel dat hij zou moeten toegeven, want alles welbeschouwd was het toch door zijn toedoen geweest, dat zijn werkgever voor een zoo groot bedrag was opgelicht.

Zoo greep hij dus op zijn beurt zijn breedgeranden hoed, schoot zijn jasje aan, zeide iets tot Sidonie, een oogenblik later reed hij, naast Joyce gezeten, naar Johannesburg, om daar ten overstaan van den hoofdcommissaris van politie een verklaring af te leggen.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de D U B E C Cigaretten.

HOOFDSTUK VI.

Morrison.

Die verklaring nam intusschen al spoedig een keer, die Morrison, noch Joyce hadden verwacht.

De hoofdcommissaris scheen eenvoudig aan een grap te denken, en toen Joyce volhield dat het helaas bloedige ernst was, begon hij al zeer spoedig over te hellen tot de meening, dat Morrison dan een dubbele rol had gespeeld, en naar alle waarschijnlijkheid de medeplichtige was geweest van dien zoogenaamden Joyce, die bij hem den tasch met diamanten was komen halen.

Men moest maar eens goed zoeken in de buurt van Waterkraal, dan zou men daar wel ergens de pas gedolven diamanten in den grond begraven vinden.

Buiten zichzelf van woede voerde Morrison aan, dat er in de kolonie wel vier of vijf mannen waren, die den gewaanden Joyce hadden gezien toen hij voor de eerste maal verscheen, ruim een kwartier voor hij verwacht werd, maar de hoofdcommissaris merkte koeltjes op, dat hij de diamantdelvers wel kende, en dat al die lieden zeer wel medeplichtigen hadden kunnen zijn.

En het ergst van de zaak was, dat Joyce zelf begon te wankelen, en tot de meening begon over te hellen, dat die politiemans het wel eens bij het rechte eind kon hebben en dat men hem eenvoudig bedrogen had.

Bleef de kwestie van de kwitantie.

Had Morrison die dan ook zelf vervaardigd? Dat moest dan wel zoo zijn, maar hij begreep niet goed hoe die ruwe kerel zoiets had kunnen namaken — en hoe hij aan een kwitantie was gekomen die zonder den minsten twijfel uit een kwitantie-boekje, zooals het Kaapsche Syndicaat ze had laten vervaardigen, en die bedrukt waren met hun firmahoofd.

En weer wankelde hij, want nu zou hij moeten aannemen, dat Morrison, die de nederzetting zeker geen uur had verlaten in die eerste week, te Johannesburg een medeplichtige had, die kans had gezien, een kwitantie uit het boekje te scheuren.

Hij deelde deze zienswijze mede aan den hoofdcommissaris, die echter koeltjes opmerkte:

— Welnu, mijnheer Joyce, wat belet ons om dat aan te nemen? Ik acht het zelfs heel waarschijnlijk, dat die man, met zijn bespottelijken dubbelganger, waarmede hij ons aan de ooren leutert, in deze stad werkelijk een handlanger heeft gehad, en waarschijnlijk nog heeft, die kans heeft gezien, Uw kantoor binnen te dringen, en zich meester te maken van een van Uw kwitanties!

— Maar ik zou niet weten hoe dat gebeurd zou kunnen zijn! riep Joyce ongeduldig. Er is altijd iemand op het kantoor aanwezig, en van een inbraak, dat verzeker is U, is geen sprake, want toen ik vanmorgen ons kantoor bezocht, was alles daar in volmaakte orde.

De hoofdcommissaris wreef ongeduldig zijn vingertoppen tegen elkander. Hij hield niet van ingewikkelde gevallen, die goed waren in een feuilleton of op het tooneel, maar die men in het dagelijksche leven het liefst niet wilde ontmoeten. Zijn baantje was waarlijk al moeilijk genoeg, met dien niet te stuiten toevloed van allerlei verdachte personen, dieven en moordenaars.

Tenslotte vroeg hij:

— Mag ik die kwitantie eens zien?

Zwijgend haalde Morrison het langwerpige stukje papier te voorschijn, en stak het den commissaris toe.

Deze bestudeerde het een kort oogenblik, en vroeg toen:

— U erkent deze kwitantie natuurlijk als afkomstig uit uw boekje?

— Ja, dat doe ik! antwoordde Joyce kortaf. Ik moet er echter bij zeggen, dat er natuurlijk meer boekjes zijn van die soort op ons kantoor! Wij zijn met ons vieren, en ieder moet de beschikking hebben over zoo'n ding, dat is duidelijk. Zij liggen los op de tafel, en ik kan mij denken dat een bezoeker, die expres voor dat

doel komt, er een blanco kwitantie uit kan scheuren.

— Nu, dan is de zaak immers duidelijk! hernam de commissaris, ongeduldig op zijn stoel heen en weer schuivend. Dan heeft een handlanger van dezen kerel zich onder een of ander voorwendsel bij U aangemeldt, deze kwitantie gestolen, ze ingevuld, en ze hem ter hand gesteld, om later als bewijs te kunnen gelden, dat hij te goeder trouw is geweest! Zou je maar niet liever bekennen, Morrison?

— Voor ik zoo iets beken, sla ik hier liever de boel kort en klein! barstte de opzichter woedend uit. Haal er dan maar de vier of vijf mannen bij, die Joyce om bij twaalfen gezien hebben in Waterkraal en beschuldig die ook dan zullen wij eens zien wat er gebeurd!

— O, dat kan ik wel voorspellen — ze gaan tegelijk met jou het cachot in! riep de commissaris, tot het uiterste gebracht. Ik geloof niet aan die malle fratsen van dubbelgangers! Ik houd je hier totdat afdoende je onschuld is gebleken!

Nu beging Morrison, de groote onvoorzichtigheid, in zijn woede en drift naar zijn revolvertasch te grijpen en dat maakte de zaak er natuurlijk niet beter op, en bedierf ze integendeel in den grond. Vier krachtige agenten wierpen zich tegelijkertijd op hem, ontwapenden hem, en ondanks zijn geschreeuw en zijn geworstel werd hij in een der cachotten opgesloten, in afwachting van het geen een nader onderzoek zou opleveren.

En Joyce, zeer onzeker nu van zijn zaak, dan eens geloovend dat Morrison hem inderdaad bedrogen had, dan weder overhellend tot het inzicht, dat die ruwe kerel daar lang niet slim genoeg voor was, kon voorloopig naar huis gaan, na een „aanklacht tegen onbekenden” te hebben ingediend.

Wij zullen maar met stilzwijgen voorbijgaan over de wijze waarop Desmond Joyce door de heeren Willings, Dunmore en Liverham op het kantoor werd verwelkomd toen hij daar verscheen zonder diamanten, maar daarentegen met de mededeeling, dat er weliswaar voor een waarde van 30.000 pond was gedolven, maar dat hij met geen mogelijkheid kon zeggen, waar zich die waarde op dit oogenblik ergens bevond.

Het zij voldoende, hier te boekstaven, dat de partijen juist verdeeld waren wat betreft de schuld van Morrison. Joyce en Willings waren thans vast van oordeel, dat hij bedrog had gepleegd, geholpen door een viertal kerels in Waterkraal, terwijl Dunmore en Liverham volhiel-

den dat deze truc veel te ingewikkeld was voor een man van het slag van Morrison, die een uitstekend opzichter was, en verbazend veel verstand had van diamanthoudende aarde, maar die ternauwernood lezen en schrijven kon, en veel te dom was om zoiets te bedenken.

En welk een dwaasheid was het ook, te veronderstellen dat hij vier of vijf anderen had omgekocht, met wie hij dus de opbrengst had moeten deelen! Neen, wilde een man als Morrison zich meester maken van 30.000 pond, dan zorgde hij dat zijn paard gezadeld stond en hij ging er kalmpjes van door met de diamanten en als Joyce te vroeg kwam, dan sloeg hij hem eenvoudig met een hard stuk hout op de hersens!

Dat was de methode, van mijnheer Morrison!

Intusschen deed de politie in waarheid haar best, de zaak tot klaarheid te brengen, en vertrok aanstonds een auto met een inspecteur en een aantal agenten naar Waterkraal, en Holyman en de anderen werden aan den tand gevoeld, en in den breede ondervraagd.

Wat den kroegbaas betreft, hij vergenoegde er zich mede, telkens schouderophalend te verzekeren:

— Kletsen jullie maar raak! Het is zoals ik je zeg — ik heb Joyce eerst gezien om twaalf uur, misschien tien minuten er voor, en toen nog eens om na eenen. Den eersten keer kwam hij in een Ford, en ten tweede male in een veel grootere wagen. En zoo is het, en zeur me niet langer aan mijn hoofd, en val een fatsoenlijk mensch niet lastig met jullie gekke praajes!

De inspecteur verkeerde in een lastig parket, want hij wist niet zeker, of hij het vijftal maar aanstonds zou gevangen nemen of niet, maar dit liet hij na om verschillende redenen:

— Ten eerste kon er zelfs niet een persoon meer plaats nemen in den auto, ten tweede had hij geen opdracht gekregen om tot een arrestatie over te gaan, en ten derde deelde hij volstrekt niet het inzicht van den hoofdcommissaris! Hij was veel meer bij den weg, zoals men dat noemt, hij kende al deze lieden, en hij oordeelde zelf, dat zulke ingewikkelde trucs nooit worden toegepast door deze eenvoudige lieden, die veel liever recht op den man af gaan, en de revolvers voor hen laten spreken.

Bovendien wegloopen zouden zij zeker niet, en als men hen noodig had, of wilde arresteeren, zou dat ieder oogenblik nog kunnen gebeuren.

Hij teekende dus de verklaring van de vijf mannen op, keerde naar Johannesburg terug, en bracht rapport uit. Het spreekt vanzelf dat hij ook Sidonie ondervraagd had, die bezwoer dat

Joyce er wel degelijk twee malen was geweest, met ruim een uur tuschenpoos en die in heete tranen uitbarstte toen haar gezegd werd dat haar heer en meester zich in arrest bevond.

Intusschen was die verschijning van een Fordje misschien een aanwijzing. Als er inderdaad een bedrieger was gekomen, dan kon dit bevestigd worden door het feit, dat Joyce nimmer een Ford gebruikte, en altijd zijn eigen wagen reed, een groote zescilinder Hupmobile.

Nu is het wel ongelukkig, dat de Ford een vrij populair voertuig is, en dat men er in een stad als Johannesburg vele honderden vindt. Toch gaf hij zich de moeite, de registers na te slaan, die de namen van alle auto-eigenaars bevatten, en hij pikte er een dozijn uit, die inderdaad Fords in eigendom hadden, en misschien wel in aanmerking konden komen.

Maar dat kwamen zij niet, want alle twaalf konden deugdelijke alibi's aanvoeren.

Van dat oogenblik werd de zaak nog wat ingewikkelder!

Er waren in Johannesburg wel twintig autoverhuurders, en een agent kreeg de weinig benijdenswaardige taak, bij hen te gaan navragen, of zij op dien en dien dag, op dat en dat uur een Ford hadden verhuurd.

Bij twee hunner bleek dat het geval te zijn! De eene huurder was een neger geweest, groot van stuk, die den wagen des avonds had teruggebracht, en de ander een Chinees! Den Chinees vond men — de neger scheen in het niet te zijn opgelost, want er viel geen spoor meer van hem te ontdekken!

Het spreekt vanzelf dat dit alles maar niet op denzelfden dag geschiedde, want het was een omvangrijk werkje, en de avondbladen konden dus dien eersten avond alleen maar melding maken van den brutalen roof, en de arrestatie van Morrison.

De hoofdcommissaris van politie echter beleefde den volgenden ochtend bij zijn ontbijt een zeer onaangenaam oogenblik, toen hij onder zijn post een briefje vond, met bloklettertjes geschreven, en dat slechts dezen zin bevatte:

„Laat Morrison onmiddellijk weer vrij, want de man heeft part nog deel aan den diefstal van de diamanten van het Kaapsche Syndicaat.

De man die ze stal”.

— Wat is dat voor een ellendige komedie! riep de hoofdcommissaris uit, zoodra hij dit lakonieke briefje had gelezen, en aan het adres van zijn oude huishoudster, die al vele jaren

voor hem zorgde, sedert hij weduwnaar was geworden.

— Iets niet in orde, mijnheer vroeg de oude vrouw.

— Niet in orde? Ik geloof dat ik gek zal worden! Het gaat om die diamanten van Joyce. En dit is een briefje van een man, die zegt dat hij het deed, en die mij verzoekt, Morrison dadelijk weer vrij te laten!

— Waarom doet U het dan niet, mijnheer Hooper? vroeg de huishoudster onnoozel.

Commissaris Hooper keek de oude dame een oogenblik zwijgend aan, haalde toen de schouders op, en begon, zonder haar een antwoord waardig te keuren, aan zijn spiegeleieren met ham en zijn thee.

Neen, dan moest er nog heel wat water door de Congo loopen, alvorens hij dien kerel zoo maar aanstonds weer in vrijheid zou stellen! Hooper was een beetje koppig uitgevallen en deed niet zoo gemakkelijk afstand van een eenmaal ingenomen standpunt. Hij geloofde in volle oprechtheid niet aan het verhaal van een dubbelganger. Zoiets was hier nooit voorgekomen! Het was een listig beraamd plan, en hij zou het weten op te helderen!

Daarom werd er dus om te beginnen naarstig gezocht naar den handlanger van den opzichter, die zich had meester gemaakt van de kwitantie, om ze later in te vullen.

Dat hij niet gevonden werd, zal den lezer minder verbazen dan het den Hoofdcommissaris Hooper deed, die hoe langer hoe minder van de zaak begon te begrijpen en zelf reeds begon te aarzelen.

De zaak werd nog raadselachtiger, toen Sidonie twee dagen later op het hoofdbureau van politie verscheen, en daar kwam mededeelen hoe zij, na van een boodschap in de kolonie te zijn teruggekeerd, op de tafel een biljet van 10 pond sterling vastgeprikt vond met een speld, benevens een stukje papier, waarop met de schrijfmachine getikt was:

„Voor je levensonderhoud, zolang de ezels in Johannesburg je kostwinner in arrest houden.

De man die het deed”.

Zij toonde dit briefje, en Hooper, die hier aanleg voor had, meende een beroerte te krijgen.

Wie was dan toch die „man die het deed”?

Bestond die dan in werkelijkheid? Hoe zat de zaak dan eigenlijk in elkaar?

Dat biljet van tien pond loog natuurlijk niet,

en dat briefje was authentiek, want zelfs de vooringenomen Hooper kon onmogelijk aannemen, dat Sidonie zoiets getikt zou hebben op een machine, waarmede zij zelfs niet in een vertrek durfde te zijn, vast overtuigd als zij was, dat dat zwarte ding met zijn vele pooten een uitvinding moest zijn van den Grooten Boozen Geest — als hij het tenminste niet zelf was!

Het was op den morgen van den vierden dag, na de ontdekking van den diefstal, dat Hooper bij zijn ontbijt alweer een nieuwe verrassing ervoer.

Ditmaal was er bij zijn correspondentie een pakje, dat bij opening een kartonnen doos bleek te bevatten. Toen hij het touwtje had doorgesneden, en het deksel er van aflichtte, bleek de doos een kunstig nagemaakt peper- en zoutkleurig baardje te bevatten, een pruik en een knevel, en dan ook nog een stukje papier, alweder betikt, en waarvan de inhoud luidde:

„Deze vermomming droeg ik, om Joyce te imiteeren. Zoudt U dien armen drommel van een Morrison nu niet eindelijk vrijlaten?

De man die het deed”.

Op dat oogenblik meende Hooper werkelijk dat hij aan een zinsverbijstering leed. Hij staarde eenige oogenblikken naar het doosje, stond toen eensklaps op, en trok zich niet zonder moeite de pruik over het hoofd, dat vrijwel kaal was. Hij ging voor den spiegel staan, en drukte zich het baardje en den knevel met uitgespreide vingers van beide handen tegen het gelaat.

En een kreet ontsnapte hem — zelfs hij, met zijn bol gezicht gelek nu een weinig op den diamanthandelaar!

Was het werkelijk zoo — en liep er hier ergens in Johannesburg een man op vrije voeten rond, die de diamanten had gestolen, en de rol van Joyce had gespeeld?

Dienzelfden morgen raadpleegde Hooper zijn inspecteur. En toen deze hem den dringenden raad gaf, Morrison althans voorloopig op vrije voeten te stellen — toen bezweek de hoofdcommissaris, en een kwartier later wandelde de opzichter op straat, in een gemoedstoestand, die zich gemakkelijker begrijpen dan omschrijven laat.

Morrison had vrij wat op zijn kerfstok, hij had wel eens een ruzie uitgevochten met het mes in de hand, hij had wel eens veel meer gedronken dan goed voor hem was, hij had diefstallen gepleegd — maar in dit geval wist hij zich vrij van iedere schuld, en hij was bijna razend bij de gedachte, dat hij bijna vijf dagen

opgesloten was geweest in een duister, smoorheet hok, zonder dat hem iets ten laste kon worden gelegd.

En met bitterheid in het hart betichtte hij er Joyce van, dat hij al dien tijd zijn vrijheid had moeten derven. Volgens hem had het zijnen werkgever slechts een paar woorden behoeven

te kosten, om den hoofdcommissaris van zijn onschuld te overtuigen.

En met wraakzucht bezielde begaf hij zich op weg naar het kantoor van het „Kaapsche Diamantsyndicaat” om daar aan de vier even te gaan vertellen hoe hij over hen dacht — en om schadevergoeding te vragen!

HOOFDSTUK VII.

De straf.

In het allerslechtste humeur van de wereld zaten de heeren Joyce, Willings en Dunmore bijeen in hun kantoor. Iedere mogelijkheid scheen buitengesloten, dat er nog ooit iets terecht zou komen van de gestolen diamanten.

Zooeven hadden zij voor de zooveelste maal weder ruzie gehad met betrekking tot de wijze, waarop de diefstal was gepleegd.

En nu zaten zij al een minuut of tien knorrig, zwijgend, en het bestaan verwenschend bij elkander, toen plotseling het kantoorjongetje kwam binnenstuiven, morsig en gomkauwend als steeds, met zijn smoezelig sportblad nog in zijn hand, die het bezoek aankondigde van mijnheer Hooper, den hoofdcommissaris.

— Hooper? Wat komt die hier doen? mompelde Joyce verbaasd. Zou er soms iets ontdekt zijn?

— Weet je nog een paar van die grappige vragen? zeide Dunmore sarcastisch — Jawel, een hoofdcommissaris verlaat zijn bureau, om ons te komen vertellen dat er iets ontdekt is. Hooper is ook liever lui dan moe en zou ons wel getelefoneerd hebben.

— Wat moet ik tegen hem zeggen, mijnheer? vroeg het sportlievende jongetje, dat vocht met een stukje gom, hetwelk zich tusschen twee kiezen had vastgezet.

— Wat je zeggen moet, stommeling? Natuurlijk moet je zeggen, dat hij binnen moet komen! antwoordde Willings nijdig. Je kunt toch zoo'n man niet op de mat laten staan! Wie weet wat er nu weer gaande is. Ik wilde dat

we die heele zaak met de claim nooit begonnen waren, en dat is mijn meening!

De jongen snelde weg, en een oogenblik later trad hoofdcommissaris Hooper binnen, vergezeld door een van zijn brigadiers.

Hij zette dadelijk zijn witte pet af, met den vergulden rand, bette zijn voorhoofd, en zeide, zelf tamelijk knorrig:

— Goeden morgen, heeren! Warm! Neem me niet kwalijk als ik jullie stoor, maar ik vond het beter, persoonlijk eens even te komen. Zoo, is dat jullie brandkast?

— Ja, dat is onze brandkast — ze bevalt U toch wel? vroeg Dunmore, die op sommige dagen bepaald last had van ironie.

— Ik heb er niet veel verstand van, maar ik geloof te mogen zeggen van ja! antwoordde Hooper kalm. Een heel goed meubel. Ziet er prachtig uit. En een heel goed fabrikaat ook. Jammer dat dat allemaal zoo weinig helpt. Hebben jullie er vandaag al eens ingekeken?

— Ingekeken? herhaalde Joyce langzaam. Wat dacht U — dat er een bioscoop in vertoond wordt. Is een brandkast een marionettentheater? Wat valt er in te kijken?

— Wel, men zou zich bijvoorbeeld kunnen overtuigen, of er nog altijd inzit, wat er in gezeten heeft! antwoordde Hooper lakoniek.

De drie waardige vennoten keken eerst elkander aan, dan den hoofdcommissaris van politie, en toen barstte Joyce uit:

— Hoor eens hier, commissaris, we zijn niet in een stemming voor grapjes! Het is waarach-

tig al mooi genoeg dat we voor 30.000 pond bestolen zijn — en dat de politie niet in staat schijnt te zijn, den dader in handen te krijgen! Om ons nu ook nog voor den gek te komen houden — dat is wel een beetje overdreven!

— Er is geen sprake van voor den gek houden, mijn waarde Joyce! Stel je voor dat ik den spot durfde drijven met zoo iets heiligs als een brandkast! De zaak is, dat ik geloof, dat er niets meer in zit!

Dunmore slaakte een uitroep van ongeduld, Joyce vloekte, en Willings loeide:

— Maak toch geen gekheid! Die kast is immers niet aangeraakt! Het slot is niet geforceerd, wat trouwens onmogelijk zou zijn, want wij hebben daarin een electrisch grapje van onszelf bedacht, en ik zou den inbreker willen zien die er aanraakte, zonder dat het hem voor goed werd afgeleerd!

— Dat alles weet ik! hernam Hooper rustig. Denk je dat je met een idioot te doen hebt, Willings. Ik ken die truc heel goed. Wij weten op het hoofdbureau ook wel waar Abraham de mosterd haalt. Maar mijn berichten zijn onaanvechtbaar. Ze zijn in jullie kast geweest, hoe dan ook! Misschien is het contact doorgeknipt, of de stroom is afgeleid — weet ik het!

— En hoe had de dief dan den sleutel in zijn handen moeten krijgen, verondersteld dat hij het contact ontdekt had, wat volstrekt onmogelijk is, vroeg Joyce hoonend.

— Geef hem zijn zin, Joyce! zeide Dunmore schouderophalend. Hooper heeft zeker zoo bitter weinig om handen dezer dagen, dat hij met zijn vrijen tijd geen weg weet. Ik zal het contact wel even afzetten.

Hij bukte zich achter zijn schrijftafel, opende een kastdeurtje, scheen even rond te tasten, er klonk een knippend geluid, alsof er een schakelaar werd omgedraaid, en toen zeide hij, zich weer oprichtend:

— Nu kun je er ongestraft aankomen! Vooruit maar Joyce!

Brommend had Joyce zijn sleutelbos uitgehaald, nam het sleuteltje, trad op de kast toe, en verzette de cijferschijf met het combinatieslot.

Toen stak hij den sleutel in het slot, en hij zou hem juist omdraaien om de deur te openen, toen er even op de deur werd getikt, die naar het kleine zijkantoor voerde, en deze geopend werd.

Er verscheen voor een kort oogenblik een hoofd, maar dat werd onmiddellijk weer teruggetrokken, alvorens Commissaris Hooper, die met zijn rug naar de deur gewend zat, den tijd had gehad om het zijne om te wenden, en te zien wie er was.

— Geen storing alsjeblieft! schreeuwde Joy-

ce woedend. Wat drommels, die oude sok laat ook altijd maar vreemde menschen binnen op de meest ongelegen oogenblikken. Commissaris Hooper, nu zal ik je er van overtuigen van je dwaasheid!

Ten tweede male stak hij zijn hand naar het sleuteltje uit om dat in het slot om te draaien, toen de deur alweer openging, en het sportieve jongetje ten tooneele verscheen, dat met een schelle stem schreeuwde:

— Mijnheer Joyce, daar is een bezoeker die U onmiddellijk moet spreken! Of U dadelijk bij hem komt.

— Bij hem komt? vroeg Joyce toornig. En sedert wanneer komen de menschen niet meer bij mij? Zeg aan dien man dat hij naar den...

Maar plotseling hield hij op.

Hij had iets gezien op het gezicht van den jongen, en in zijn sluwe, halfdichtgeknepen oogen dat hem waarschuwde.

Onmerkbaar had de jongen even tegen hem geknipooagd, en met zijn hoofd in de richting van de deur gewend.

Hij veranderde van toon, en zei met een jovialiteit, die hijzelf heel goed gespeeld vond:

— Nu, het is vandaag toch een dag van vreemde verrassingen — ik zal eens gaan kijken wie daar is!

En hij verliet het vertrek, op de hielen van den kantoorjongen, deed zorgvuldig de deur achter zich dicht, ging door het voorkantoor, en betrad het kleine ontvangkamertje.

Hij stond neus aan neus met Larry Morrison.

Hij keek hem een oogenblik met open mond aan, en stotterde toen:

— Wat is dat? Ben je vrij? Hebben ze den dader?

— Dat betwijfel ik! antwoordde Larry grimmig. Zoo slim zijn ze daar niet — Om je de waarheid te zeggen kwam ik hier om bij jullie den boel kort en klein te slaan, maar ik ben van gedachten veranderd — en je zult dadelijk hooren waarom!

— Als jij onbeschoft wordt, dan...

— Schreeuw niet zoo hard, Je kon er berouw van hebben, man! Je hebt daar hoofdcommissaris Hooper bij je, is het niet?

— Dat zou ik tenminste wel zeggen! Wat zou dat?

— Laat ik dan maar zeggen, dat je daar waarschijnlijk denzelfden man hebt, die vijf dagen geleden jouw rol heeft gespeeld, mijnheer Joyce!

— Wat praat je? stamelde Joyce, verbleekend. — Ben je dronken?

— Als je mijn maar eens vertelt, hoe je dronken moet worden, wanneer je pas uit het cachot komt! zeide Morrison grimmig. Ik ben heele-

maal nuchter, een een kwartier geleden stond ik nog tegenover Hooper, in zijn werkkamer, die mij aankondigde, dat ik vrij was! Je begrijpt wel dat ik een seconde later op straat stond. Weer een seconde later stond ik op een elektrische tram hierheen — en nu moet je mij eens vertellen hoe het mogelijk is, dat ik Hooper hier vind, van wien ik met zekerheid weet, dat hij juist een gewichtige conferentie op het hoofdbureau zou hebben met zijn inspecteurs!

Het gelaat van Joyce onderging een vreeselijke verandering, en zijn hand ging naar den zak, waarin hij zijn browning placht te bewaren.

Maar ditmaal was het wapen niet op zijn gewone plaats!

Hij werd grasgroen, en stotterde schor:

— Mijn proppenschietter is weg! Alle duivels — wat gebeurt er hier! Houdt je doodstil, dan zal ik telefoneeren!

Hij sloop op zijn teenen naar de telefoon, alsof men hem daar in het andere vertrek had kunnen hooren, greep het toestel, en vloekte binnensmonds:

— **Verbinding verbroken!** Geen wonder — de draad doorgeknipt! Larry, jij loopt als de gesmeerde bliksem naar het huis hiernaast, en belt het hoofdbureau op. Ik zal het goed met je maken. Ik weet nu wel dat jij niet de hand in het spel hebt gehad — dat heb ik ook nooit oprecht gedacht! **Vlug wat!** Vraag of de hoofdcommissaris op het bureau is. Zeg wat er gebeurd is en vraag of ze assistentie zenden — ik zal die twee schoeljes in bedwang houden, want het is duidelijk dat die zoogenaamde brigadier dan een medeplichtige van hem moet zijn! Het koude zweet breekt me uit! Ik had waarachtig bijna de brandkast voor hen open gemaakt! Ik zou gezworen hebben dat het Hooper zelf was — met zijn zwart ringbaardje en zijn lorgnet. Hoor eens, ik geloof dat Johannesburg prettige tijden tegemoet gaat, als we dien kerel niet onmiddellijk buiten gevecht stellen!

Morrison had zijn patroon ternauwernood laten uitspreken, maar holde het vertrek uit, om elders te gaan telefoneeren.

Er hing een kleine spiegel in het vertrek, en Joyce ging er voor staan en bekeek zijn gezicht.

Die man daarbinnen was zeker een zeer sluwe bedrieger, en Joyce moest zichzelf bekenen, dat zijn bleek en betrokken gelaat heel wat zou kunnen verraden.

En toch moest hij naar binnen, tot iederen prijs, want wie weet wat er in die weinige minuten reeds was voorgevallen!

Men had hem zijn browning weten te ontfutselen, zeker terwijl hij aan de kast bezig was — en als hetzelfde gebeurd was met zijn ven-

nooten, dan zag de zaak er leelijk uit, en waren zij op genade en ongenade aan die twee stoutmoedige avonturiers overgeleverd.

Een oogenblik dacht hij erover, zijn beide vrienden buiten het vertrek te roepen, en dan de deur op slot te draaien — maar dat moest argwaan baren.

En ofschoon Joyce bijna stikte van woede bij het denkbeeld, dat daarbinnen misschien de man was, die zijn juweelen had gestolen, en die op het punt had gestaan de geheele brandkast leeg te halen, op een even oorspronkelijke, als stoutmoedige manier, beheerschte hij zich toch uit alle macht, en ging zijn eigen werkvertrek weer binnen na aan den sportminnaar fluis- terend de opdracht te hebben gegeven, den portier beneden te gaan waarschuwen, opdat die niemand uit het gebouw zou laten vertrekken, wie het ook was, tot nadere order.

Zoo verscheen er een zeer bleeke en ondanks alle inspanning zeer veranderde Desmond Joyce weder in het vertrek waar de brandkast stond.

En nu zat Hooper, toeval of niet juist zoo, dat hij den binnentredende onmiddellijk kon zien.

Er verscheen een vluchtig lachje om zijn zwartgebaarden mond, en hij wierp den brigadier een vluchtigen blik toe, en toen zeide hij luchtig:

— Wel, Joyce — als wij nu maar eens voort- maakten? Ik wilde mij graag persoonlijk over- tuigen, of ik verkeerd ben ingelicht of niet!

Totaal verkeerd, chef! antwoordde Joyce, op een zoo groven, beleedigenden toon, als hij tegen den hoofdcommissaris van politie zeker nimmer had durven aanslaan.

— Je wilt dus de brandkast niet voor mij openen?

— Neen!

— Maar Joyce! begon Willings zeer verbaasd, wat is dat voor een toon van je. Waarom zouden wij mijnheer Hooper dat genoegen niet doen? Hij komt hier toch om ons een dienst te bewijzen?

— Een dienst! Haha, het mocht wat! schreeuwde Joyce, die zichzelf niet langer kon beheerschen! Houdt hem gedekt, jongens! Het is een bedrieger — het is dezelfde vent die er met onze diamanten van door ging!

Nu waren Willings en Liverham al te zeer gewend, indien het moest de daad bij het woord te voegen en zeer snel te handelen, en omdat zij nog wel degelijk in het bezit waren van hun revolvers, geladen en wel, zoo werden in een wip deze wapens te voorschijn gebracht, en gericht op den hoofdcommissaris van politie, en van den stoeren agent, die onbeweeglijk bij een der vensters was blijven staan.

Joyce plukte woedend aan zijn baardje, zooals hij altijd deed in oogenblikken van opwinning, en zeide grijnslachend:

— Jullie hebben mij mijn eigen proppenschietter afhandig gemaakt, maar dit zijn er ook nog twee — en heel goed! Je handen op! En nu zullen we eens zien, of dat mooie, zwarte baardje echt is, en dat glanzende, zwarte hoofdhaar.

Hij deed al een paar stappen op den hoofdcommissaris toe, maar deze zeide rustig:

— Geef je maar geen moeite, Joyce! Het baardje en het hoofdhaar zijn niet echt! Er is zeker een van die kinken in de kabel gekomen, waarop zelfs ik niet altijd kan rekenen! Mijne heeren, sta mij toe mij voor te stellen — ik ben de dief van Uw 30.000 pond aan juweelen, ik ben John Raffles!

En zulk een geweldige uitwerking had die naam ook daar, in een der grootste steden van Zuid-Afrika, dat de revolver-loopen eventjes begonnen te trillen, de gezichten bleek werden, en de adem stokte.

Joyce was zooals gewoonlijk de eerste die zich herstelde en grinnikend zei:

— Nu, dat treft dan prachtig! We wisten heelemaal niet, dat Afrika ditmaal de eer genoot! Eigenlijk dacht ik dat je ergens in Australië zat, mijnheer Raffles! Kijk eens aan! Wat een bof! Ja, zoo zie je, dat zelfs het beste paard wel eens kan struikelen! Je hebt er natuurlijk geen rekening mee gehouden, dat Larry Morrison zoeven uit de hechtenis is ontslagen en op een holletje hierheen zou komen, om den boel hier wat op stelten te zetten — die arme drommel! Nu, ik heb hem gezegd dat wij het goed met hem zullen maken, en mijn woord zal ik houden, bij mijn ziel! En jullie verroeren je niet — want zoo waar ik hier voor je sta — we tracteeren jullie op een blauwen boon! Ik zal de deur dicht doen — voor alle veiligheid! Jongens, houdt ze in bedwang, dan zal ik een kijken of ze geen wapens bij zich hebben — of misschien wel onze lieve diamantjes.

Maar tot zijn groote verbazing vond hij volstrekt niets in de zakken van den commissaris, noch in die van den agent, die daar met hoogopgeheven handen stonden, tenminste geen vuurwapens of messen, knuppels of boksijzers.

— Dat noem ik brutaliteit! riep Joyce onlangs zichzelf vol bewondering — Zijn jullie hier zonder wapens gekomen?

— Natuurlijk! En als wij maar den tijd hadden gehad, zouden wij die immers ook niet hebben nodig gehad! zeide Raffles glimlachend. Je browning heeft een ander je ontfutselt, op

straat, mijnheer Joyce — en die twee revolvers zouden wij ook wel gekregen hebben, en erken nu maar, dat je op het punt stond, juist den sleutel omdraaien! Met een van je eigen revolvers zouden we je wel in bedwang hebben gehouden — enfin, ik zie niet in waarom ik je eigenlijk de intieme cuisine van mijn bedrijf zou verraden. Dat doet een pasteibakker ook nooit.

— We zullen wel zien of je nog zooveel praat over een paar minuten! zeide Joyce grijnslachend. Daar heb je de politieauto geloof ik al!

Hij had een blik naar buiten geworpen, en daarbij moest hij wat al te dicht bij den agent komen — en dat maakte de zaak heel wat vlugger uit, maar dan op een geheel andere wijze dan dat het waardige drietal had kunnen vermoeden.

Want bliksemsnel liet de zwaargebouwde agent zijn handen zakken, en greep Joyce in de borst.

De beide anderen durfden niet schieten, uit vrees, hun compagnon te treffen en dat korte oogenblikje van aarzeling werd hun noodlottig.

Want Henderson — men zal begrepen hebben dat hij de reusachtige agent was — tilde Joyce van den grond alsof hij niet meer woog dan een klein schoothondje, en wierp hem uit alle macht naar de beide anderen, die zoo onverstandig waren geweest, vlak naast elkander te gaan staan, en dus ook tegelijkertijd als kegels ondersteboven vielen. Willings verloor zijn revolver in den val, Dunmore behield de zijne maar hij was niet in staat om er gebruik van te maken, want Raffles was sneller dan de gedachte, met een katachtigen sprong, bij en op hem, drukte hem met zijn volle gewicht neer, en had hem in een oogwenk ofschoon de ander zich als een razende trachtte te verweren, het wapen ontworpen.

Het was de hoogste tijd, want een blok verder kwam inderdaad in volle vaart een patrouillewagen van de politie aanrijden, met tien blauwe mannen er in, den helmhoed op, en de stormband onder de kin.

Willings was reeds weer overeind gekrabbeld, zag woest rond naar zijn revolver, zag het wapen in een hoek van de kamer liggen, maar voor hij er op toe kon snellen had Henderson hem geveld met een verschrikkelijken slag die hem pas uren later uit zijn bewusteloosheid zou doen ontwaken en zich van het wapen meester gemaakt.

Het geheele gevecht, als men het zoo noemen mag, had niet meer dan enkele seconden geduurd.

Alsof een bovennatuurlijke macht hem daartoe dwong, ging Joyce, na te zijn overeind gekrabbeld, verwezen op een stoel zitten, zonder zelfs meer aan tegenstand te denken, en Raffles zeide spottend tot hem:

— Zoo zie je wel, Joyce, dat men den dag nimmer moet prijzen voor den avond! Laat het je tot een waarschuwing zijn, dat je niet al te dicht in de buurt moet komen van mijn vriend hier! En nu zullen wij toch dat sleuteltje eens omdraaien, dat al bijna tweemaal werd omgedraaid! Aha — ik zie dat ik mij toch vergist had — die kast ziet er niet zoo kwaad uit! Wat hebben wij hier? Bankpapier? Voortreffelijk! Mijn binnenzak is gelukkig ruim genoeg. En dit? Een zakje met geslepen diamanten — nog een ander zakje, heel wat grooter met ruwe! Op ruwe diamant ben ik bepaald verzot — die is zoo gemakkelijk te gelde te maken, nadat men ze zelf geslepen heeft! Ellecten? Neen, dat is mij wat te gevaarlijk! Ziezoo, mijnheer Joyce — en nu zal ik je zeggen wat me hier bracht, jij gewetenlooze schurk — en jij, Willings, zijn waardige compagnon! Beschouw dit als de straf voor den moord op Dave en zijn kameraden! Het waren bandieten, maar er bestonden nog andere middelen om hen er onder te krijgen! Jullie zijn laffe moordenaars — en het spijt mij genoeg, dat er wel geen bewijzen tegen jullie bijeengebracht zullen kunnen worden. James, doe de deur open! Ziezoo — neem nu den sleutel eruit. Steekt hem aan den anderen kant weer op het slot.

Henderson gehoorzaamde vlug en trad daarop het eerst naar buiten.

Tot het laatste oogenblik hield Raffles Willings en Joyce met de buitgemaakte revolver in bedwang, en toen glipte hij zelf haastig in het kantoortje, waar het oude boekhoudertje versuft van schrik en verbazing aan zijn stoel gekluisterd was gebleven, trok de deur achter zich dicht, draaide den sleutel in het slot om, en stond in het volgende oogenblik met Henderson op het portaal, juist toen daar beneden voetstappen klonken van een vrij groot aantal mannen, en het metalen gerucht van de liftdeur die werd geopend.

— Kan die lift niet tot stilstand worden gebracht, mylord? fluisterde Henderson, die reeds een stap deed in de richting van de liftkooi.

— Onmogelijk James, dat heb ik al onderzocht! Men zou ze alleen kunnen laten omlaag vallen van hier, en daaraan denk ik natuurlijk geen seconde! Die agenten doen immers slechts hun plicht! Vlug naar boven, door het zolderluik dat ik weet. Het is vrij zwaar, en ik denk

dat het mogelijk is, het van boven te barricadeeren, tenminste als de toestand er nog is als ik hem gisteren aantrof!

Voorbij de liftkooi snellend hoorden zij het gezoem van de rijzende lift, en zij waren juist op den zolder, toen ze de liftdeur hoorden openwerpen, en de schelle stem hoorden van het sportieve jongetje, dat schreeuwde:

— Ze benne binnen, agenten!

De agenten, aldus op een dwaalspoor gevoerd stormden het kantoor binnen, en dat schonk den beiden vluchtelingen juist den tijd, het kleine laddertje op te klimmen naar het zolderluik, hetwelk Henderson niet zonder eenige moeite wist te openen, want het was inderdaad groot en zwaar.

Het viel dicht met een dreunenden slag en dadelijk riep Raffles:

— Gelukkig — de balken liggen er nog! Vlug, James, en toon nu je kracht eens!

Raffles had gewezen op een vrij grooten stapel ijzeren T-balken, waarschijnlijk bestemd voor den bouw van een nieuw lifthuis. Die dingen wogen per stuk op zijn minst 150 kilo en er waren er zeker wel tien.

En Henderson schoof ze een voor een, door Raffles geholpen, zoo vlug mogelijk op het luik.

Maar de agenten moesten de slag van het luik hebben gehoord, want het werd een heel klein weinigje opgelicht, juist voldoende om er in het wilde een kogel door te kunnen afvuren — maar toen de tweede ijzeren liftbalk er op kwam, was er geen beweging meer in te krijgen, En Henderson lachte opgewonden van vreugde, toen hij er nog een derde en een vierde bijvoegde, zoodat zelfs de sterkste man niet bij machte zou zijn geweest, het luik op te lichten.

De uitgang bevond zich ongeveer in het midden van het dak en niemand had hun dus van de straat af kunnen zien — en dat was een groot geluk!

Want zij behoeften nu niets anders te doen dan over een lengte van bijna honderd meters over de platte daken voort te snellen, waarbij Raffles den weg wees, die nu zijn voordeel trok uit zijn zorgvuldige studie van het geheele huizenblok.

Lang voor de agenten weder naar beneden hadden kunnen snellen, of zelfs maar het bevel hadden kunnen geven, het gansche blok te omsingelen, waren de beide mannen langs een smalle brandtrap omlaag geklauterd tot op de binnenplaats van een school — en omdat juist de kinderen huiswaarts waren gegaan voor het twaalf uurtje konden zij ongemoeid een zijstraat

berciken, rustig de school verlatend, en zonder dat iemand acht sloeg op die beide geuniformde politiemannen.

Henderson floot schel op zijn vingers, en een paar seconden later kwam de auto aansuizen, door den ongerusten Brand bestuurd, die op

eenigen afstand de politieauto had zien voorbijrazen — en luid lachend sprong Raffles naast hem, Henderson nam in de auto plaats, en het voertuig ijldde op de hoogste versnelling de zijstraat uit, en in de richting van de veilige villa aan de grens van de stad.

De volgende aflevering bevat:

De strijd in China

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.



DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885